ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 376

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100
Ἐξωτερικοῦ 1 λίρα Ἀγγλίας

Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΥ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

— Ἡ αἱμοβόρος τίγρις «Κέντυ» ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ θηριοδαμαστοῦ κ. Κρίκε.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλήρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια.

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράφατε: Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας», ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἐκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς, καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης, καθίσταται γνωστὸν ὅτι δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁριοθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ.

ΦΥΛΑΚΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ, Τ. Τ. 330: Θὰ ἔχετε ἀκόμη μερικὰς περιπετείας εἰς τὴν ζωήν σας, κατόπιν ὅλας θὰ ἡσυχάσετε. Ἡ εὐτυχία σας θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας σας. Προαγωγὴν καὶ γάμον προβλέπω. Οἱ γνωστοί σας σᾶς ἐκτιμοῦν.

ΚΑΣΣΙΑΝΗΝ, Ἀθήνας: Ὁ γάμος σας μὲ τὸν Α. δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ καὶ μὴ ματαιοπονῆτε. Στρέψατε ἀλλοῦ τὰ βλέμματά σας.

ΛΕΥΚΗΝ Ν., Πειραιᾶ: Θὰ τὸν ἐπανίδετε, ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ δι' ὑμᾶς. Θὰ ἔλθετε εἰς γάμον μετὰ πάρουσον ἀρκετοῦ καιροῦ καὶ ἀφοῦ προηγουμένως βασανισθῆτε πολύ. Πάντως ὁ μέλλων σύζυγός σας σᾶς εἶναι ἄγνωστος πρὸς τὸ παρόν.

ΒΥΣΣΙΝΟ ΤΗΣ ΤΕΜΕΝΗΣ: Τέκνα θ' ἀπόκτησετε, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς καταστήσουν εὐτυχῆ. Μὴ βιάζετε ὅμως τὴν φύσιν.

ΜΕΛΙΣΣΑΝ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ: Χαρακτὴρ ἐπιπόλαιος καὶ στρυφνός: Τίποτε δὲν σᾶς εὐχαριστεῖ. Τὸ μέλλον σας περιπετειῶδες καὶ λίαν ἀνώμαλον ἀπὸ οἰκογενειακῆς ἀπόψεως.

ΚΟΜΗΤΑ ΣΕΒΙΛΛΗΣ, Ἀθήνας: Εἶσθε ἕνας ἄνθρωπος πολὺ πταρξένος. Οὐδεὶς κεντρικὸς σκοπὸς ὑπάρχει στὴν ζωήν σας. Δὲν γνωρίζετε πραγματικῶς τι εἶναι εὐτυχία. Οὔτε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζετε τί θέλετε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔχετε ἀπόλυτον ἀνάγκην συζύγου. Λόγοι ψυχολογικοί, βλέπετε Ἐρευνῶν ὅμως διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς καλλιτέρας συζύγου παραπαίετε. Σᾶς συνιστῶ νὰ νυμφευθῆτε τὴν Δέσποιναν. Μόνον αὐτὴ θὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ καὶ θὰ ἰσορροπήσῃ τὴν ζωήν σας. Τίποτε ἄλλο.

ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΕΙΑΣ, Μακεδονίαν: Δὲν εὑρίσκω ὅτι πυρίσταται ἀνάγκη ν' ἀλλάξετε ἐπάγγελμα. Γάμον δὲν διαβλέπω. Μὴ δεχθῆτε νὰ συνεργασθῆτε μὲ τὸν φίλον σας. Ἡ συνεργασία αὐτὴ θὰ σᾶς ζημιώσῃ καὶ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΝ ΞΑΝΘΟΥΛΑΝ, Ἀθήνας: Ἡ ἐρωτική σας περιπέτεια δὲν θὰ καταλήξῃ εἰς γάμον. Γάμος μὲ ἄλλον, ἄγνωστόν σας μέχρι σήμερον. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 40 ἔτη. Τὸ μέλλον σας ἀρκετὰ εὐτυχές.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑΝ, Ἡράκλειον: Ἡ ἀνώμαλος κατάστασις τῶν οἰκογενειακῶν σας πραγμάτων θὰ τακτοποιηθῇ κατόπιν ἑνὸς γάμου. Πάσῃ θυσίᾳ ἐπισπεύσατε τὸν γάμον αὐτόν. Τὸ μέλλον θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ ἀρκούντως διὰ τὰ δεινὰ τοῦ παρελθόντος. Ἀπὸ ἀσθένειαν δὲν ἀπειλῆσθε. Ταξείδιον δὲν διαβλέπω.

ΠΟΛΩΝΙΔΑ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ: Αὐτός, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε δὲν εἶναι ὁ πρῶτος. Ἐνῷ γνωρίζετε ὅτι ἡ ἐρωτικὴ μέθοδος, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεσθε δὲν εἶναι ἀποτελεσματική, τί μὲ ἐρωτᾶτε ἐὰν στεφανωθῆτε αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶτε; Εἶσθε μία ὕπαρξις πάρα πολὺ ἀφελής. Καὶ ἐν στρυφνὸν δυνατὸν νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ; Ἐννοοῦμεθα. Ἀλλάξατε ζωήν. Καὶ κατόπιν βλέπομεν.

Χ. Α. Β. Ἀπήντησα, κύριε, καὶ εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς σας, ἀλλὰ σεῖς ἐ:σθε τόσον ἐπιπόλαιος ὥστε δὲν ἐδώσατε τὴν δέουσαν προσοχήν. Δὲν φαντάζομαι νὰ εἴσθε καὶ ἀναιδής.

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑΝ ΘΡΑΚΗΣ: Κανεὶς ἀπὸ ὅσους ἀγαπήσατε δὲν ὑπῆρξεν εἰλικρινὴς μαζί σας. Σᾶς συνιστῶ νὰ μὴ δώσετε οὐδεμίαν πίστιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ τελευταίου, διότι θὰ καταστραφῆτε. Τὸ μέλλον σας τρικυμιῶδες. Πολλὰ θὰ ὑποφέρετε διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον θεωρεῖτε ἀναπόφευκτον ἐξάρτημα τῆς ζωῆς σας.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ: Χαρακτὴρ ὁρμητικὸς καὶ λίαν ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα. Εὐτυχίαν δι' ὑμᾶς δὲν προβλέπω, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι κατεστρέψατε τὰς βάσεις τῆς εὐτυχίας ὅλης. Καμμία ἡμέρα δὲν σᾶς εὐνοεῖ. Καλὸν μὴ περιμένετε.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Τὸ μέλλον σας διόλου εὐτυχές, Τοὐναντίον προβλέπω πολλὲς οἰκογενειακὲς ἀνωμαλίες καὶ μίαν ἐρωτικὴν περιπέτειαν, ἡ ὁποία θὰ σᾶς στοιχίσῃ πολύ, Γάμον δὲν διαβλέπω, ἀλλὰ καὶ ἐὰν διέβλεπον, θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ τὸν ἀποφύγετε, διὰ νὰ μὴν καταστήσετε ἕναν ἄνθρωπον δυστυχῆ.

ΑΓΑΠΗΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΣΒΥΣΕ: Πρέπει νὰ σᾶς γράψω ἰδιαιτέρως. Γνωστοποιήσατέ μου τὴν διεύθυνσίν σας, τὴν ἀσφαλῆ.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας» θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων: Brinette, *Μαρμένου λονλουδιοῦ Ζελίστας*, *Ἄδωνι*, Reseda, *Μαύρης Θαλασσης*, *Ἀγνῆς Φιλύρας*, *Χρυσαλλίδος* Κ., *Τζένης Παπαγεωργίου*, (*με τὴν σειρὰν σας*), *Ἀμαλίας Γ.*, *Ζωζώς*, *Συνοκοῦφ*, *Καρασούλη*, *Εὐγ. Βελισσαρίου*.

ΛΙΛΙΚΑΝ Β.: Δὲν ἀπευθύνετο πρὸς ἐμὲ ἡ ἐπιστολή σας. Ὁπωσδήποτε γράψατέ μου ἐὰν θέλετε νὰ σᾶς γράψω ἰδιαιτέρως. Εἴσθε ἔνα πλάσμα χαμένο. Πρέπει νὰ σωθῆτε, ἀρκεῖ νὰ θέλετε. ΘΛΙΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Ὑποθέτω πὼς σᾶς ἀπήντησα. Διατί δὲν προσέχετε; ΕΣΜΕΡΑΛΔΑΝ: Σᾶς ἀπαντῶ σήμερον. ΑΝΤ. ΜΑΡΚΟΠ.: Σᾶς ἀπήντησα. Διατί δὲν μὲ παρακολουθῆτε; Οὐδέποτε θὰ εὑτυχήσετε μὲ αὐτὴν σας τὴν ἐπιπολαιότητα.

85.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Ἀμερικανικὸν διήγημα

Εἰς ἕνα ἐργοστάσιον ὁπλοποιΐας στὴν Νέαν Ὑόρκην, ὑπηρέτει ἕνας ὑπάλληλος ἐντιμότατος, ὀνομαζόμενος Θωμᾶς Σμίθσων. Μίαν ἡμέραν ἔλαβε διαταγὴν πᾶρα τοῦ ἀνωτέρου του νὰ μεταβῇ σὲ κάποιο μέρος καὶ νὰ πληρώσῃ 85,000 δολλάρια. Ἀνέβη εἰς ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπῆγε στὸ μέρος ποῦ τοῦ ὡρίσθη. Ἐκεῖ, ὅταν ἐμπῆκε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἄνοιξε μέσα στὸ δωμάτιόν του τὸ χαρτοφυλάκιον, ποῦ εἶχε μαζί του καὶ τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι περιεῖχε τὰ χρήματα, τὸ εὗρε κενόν. Ὀλίγα μόνο χαρτιὰ ἦσαν μέσα καὶ τίποτε ἄλλο.

Ματαίως ἠρεύνησεν ἡ ἀστυνομία εἰς ὅλην τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ματαίως προεκήρυξεν ὁ δυστυχὴς Σμίθσων ἀμοιβὴν χιλίων δολλαρίων δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ ἀνεκάλυπτε τοὺς κλέπτας. Πέρασαν τοιουτοτρόπως δύο ἡμέρες ἐν ἀγωνίᾳ, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Σμίθσων ὑπέφερε φρικαλέας βασάνους, κατέσκη ἰσχυότατος καὶ δὲν ἔβλεπεν ἐμπρός του παρὰ τὰ ἐρευνητικὰ τοῦ προϊσταμένου ζευγ ματία. Τὸ βράδυ τῆς δευτέρας ἡμέρας, ἀφοῦ ἔχασε κάθε ἐλπίδα ὁ δυστυχὴς, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τίποτε μὲ τοὺς συνειθισμένους τρόπους, ἔλαβεν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐδημοσιεύθη ἡ ἑξῆς ἀγγελία:

«Ἄγνωστός τις ἔκλεψε τὸ πρωῒ τοῦ Σαββάτου εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 104 ἄμαξαν 85,000 δολλάρια ἀνήκον α εἰς τὸ ἐργοστάσιον ὁπλοποιΐας τῶν ἀδελφῶν Ἄντερσον. Διὰ τῆς παρούσης φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ κλέπτου, ὅτι πρέπει νὰ μοῦ ἐπιστραφῶσι τὰ κλαπέντα τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 9ης π. μ. τῆς προσεχοῦς Πέμπτης. Ἄλλως εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ αὐτοκτονήσω. Ὁ θάνατος ἑνὸς ἐντίμου πολίτου ἄς βαρύνῃ τὴν συνείδησιν τοῦ κλέπτου.

Θωμᾶς Σμίθσων».

Ὁ Σμίθσων ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα μὲ μεγάλην ἀπάθειαν. Ἡ ὡρισμένη ἡμέρα ἀφέτειλε καὶ κανεὶς δὲν εἶχε σπεύσει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν δήλωσίν του αὐτήν. Ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἐξυρίσθη ἐπιμελῶς καὶ ἐνεδύθη. Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ καταδικάσας τὸν ἑαυτόν του εὑρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, γράφων ἐπιστολὰς εἰς τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς του, διὰ τῶν ὁποίων ἐξέθετε τοὺς λόγους τοῦ διαβήματός του. Τὰ μισοδακρυσμένα μάτια του ἔπεσον μίαν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου του: ἦτο ἑννέα παρὰ εἴκοσι πέντε λεπτά! Ἤναψεν ἕνα τσιγάρο καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸ κάθισμά του καπνίζων.

Κατόπιν σηκωθεὶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα περίστροφον κατασκευῆς τοῦ ἐργοστασίου ἀδελφῶν Ἄν-ερσον καὶ τὸ ἐτοποθέτησε στὸ γραφεῖον του. Ἡ ὥρα ἦτο ἐννέα παρὰ τέταρτον. Αἴφνης ἐνῷ περιεργάζετο τὴν κάνην τοῦ περιστροφου, ἀκούει κτύπημα εἰς τὴν θύραν.

— Ἐμπρός, ἐφώναξε κιτρινίζων ὁ δυστυχής.

Εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας ἐνεφανίσθη ἕνας γέρων πενταηκοντούτης.

— Ὁ κύριος Θωμάς Σμίθσων; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη.

— Εἶσθε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τελευταίως εἰς τὰς ἐφημερίδας . . . . . καὶ ἔχετε τὴν ἀπόφασιν νά...

— Μάλιστα. Μετὰ δεκατρία λεπτὰ καὶ μισὸ θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασίς μου, εἶπεν ὁ Σμίθσων.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ὅτι ἔφθασα ἐγκαίρως, ἀνεφώνησεν ὁ γέρων σκουπιζων τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του. Ἔχετε δεκατρία λεπτὰ καιρόν, σᾶς παρακαλῶ νὰ σπεύσετε..

— Μείνατε ἥσυχος, κύριε.

— Ὀνομάζομαι Γουλιέλμος Μὰκ Λέλιαν, διευθυντὴς τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου Μὰκ Λέλιαν Πρότκινσον καὶ Σας ἐν τῇ 22ᾳ Λεωφόρῳ.

Ὁ Θωμᾶς Σμίθσων ὑπεκλίθη.

— Ἔχω θυγατέρα δεκα ὀκτὼ ἐτῶν, ἡ ὁποία ἀναγνώσασα εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἀπόφασίν σας μὲ στέλλει πρὸς ὑμᾶς. Προσβύουεν δόγμα θρηκευτικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπει τὴν αὐτοκτονίαν.

— Ἐννόησα...

— Τὸ τραπεζιτικόν μου κατάστημα εἶναι μικρόν, ἀλλ' ἐντιμότατον. Σκεπτόμεθα δὲ νὰ ἐπεκτείνωμεν τὰς ἐργασίας μας, διὸ καὶ χρειαζόμεθα ἕνα νέον ἔντιμον καὶ καλόν, καθὼς σεῖς. Ἡ ἀγγελία σας τὸ μαρτυρεῖ. Διὰ μίαν ἐλεινὴν χρηματικὴν ὑπόθεσιν, δὲν πρέπει νὰ χαθῇ ἕνας τοιοῦτος νέος. Ὑπεσχέθην εἰς τὴν κόρην μου νὰ σᾶς προσλάβω ἀμέσως εἰς τὴν ἐργασίαν μου, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ κερδίζετε 5000 δολλάρια ἐτησίως καὶ ποσοστὰ 15 0/0. Ὀθεν εἰς 10 ἔτη θὰ κατωρθώσενε νὰ ἐξοφλήσετε τὸ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Ἄντερσον χρέος σας. Τὸ μέλλον σας εἶναι ἐξησφαλισμένον.

Ἐμπρὸς! Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, εἶπε τρέμων ὁ Σμίθσων καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Μὰκ Λέλιαν.

Ἀπὸ τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἤρχισε νὰ ἐργάζεται εἰς τὴν τραπεζιτικὴν κατάστημα τοῦ Λέλιαν.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἔτους προσελήφθη ὡς συνέταιρος εἰς τὸ κατάστημα καὶ ἐγένετο γαμβρὸς τοῦ Μὰκ Λέλιαν. Μετὰ ἓξ ἔτη ὁλόκληρος ὁ λογαρισμὸς εἶχεν ἐξοφληθῆ καὶ ἔμενεν εἰς τὸν Σμίθσων περίσσευμα ἐκ 12,000 δολλαρίων. Μία μόνον σκιὰ ἐσκοτείνιασε τὴν εὐτυχίαν του: Ἀπέθανεν ὁ πενθερός του, εἰς δὲ τὸ φάκελλον τὸν περικλείοντα τὴν διαθήκην του, διὰ τῆς ὁποίας καθίστα κληρονόμους του τὴν θυγατερα του καὶ τὰ παιδιά της, εὗρε μίαν ἐπιστολὴν ἔχουσαν οὕτω:

«Συγχώρησέ με, υἱέ μου, ὁ κλέπτης τῶν 85,000 δολλαρίων ἤμην ἐγὼ καὶ τὰ δολλάρια ταῦτα ἦσαν αἱ βάσεις τῆς εὐτυχίας.

Γουλιέλμος Μὰκ Λέλιαν.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Τὸ τραγοῦδι μιᾶς πριμαντόνας.

— Τί ὡραία ποὺ τραγουδάει αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Νομίζω πὼς ἀκούω τραγοῦδι πουλιοῦ.

— Τί κρίμα ν' ἀπαγορεύεται τὸ κυνήγι!

Κανονιέρης. Πῶς θὰ κάνουμε ἐφέτος τὰ καλακαιρινά μας φορέματα;

Ράπτης — Ἐγὼ ἔχω μιὰ ἰδέα: Νὰ τὰ κάνουμε τοῖς μετρητοῖς.

— Κύριε ἡμπορῶ νὰ ἀσκηθῶ εἰς τὴν σκοποβολὴν μέσα εἰς τὴν αὐλήν σας;

— Βεβαιότατα! Δύο ἀλήται εἶναι εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, ἕνας μηχανικὸς μιλεῖ μὲ τὴ γυναῖκα μου πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κουζίνας ὁ δὲ εἰσπράκτωρ τοῦ φόρου κτυπᾶ τὴν θύραν Ἔκλεξε ὅποιον θέλεις καὶ πυροβόλησε.

— Τυχερὸς αὐτὸς ὁ Νίκος καὶ μετὰ θάνατον

— Πῶς

— Φαντάσου ὅτι εἶχε ἀσφαλίσει τὴν ζωήν του διὰ 10,000 φράγκα καὶ πέθανε τρεῖς μέρες πρὶν πτωχεύσῃ ἡ ἑταιρία.

Δυὸ λωποδύται ὁδηγοῦνται εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

— Ποὺ κάθεσαι; ἐρωτοῦν τὸν πρῶτον.

— Πουθενά.

— Καὶ σύ;

— Στὸ ἀπάνω πάτωμα ποῦ κάθεται τοῦ λόγου του.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄ, νὰ τὸ ξεύρῃ ἡ ἐκλαμπροτης σου, ἐγὼ ἔχω πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὸν ἴσκιο τοῦ ἀνθρώπου... εἶδες Σουλτάνα μου: μόλις τὸ κορίτσι αὐτὸ ἐπάτησε τὸ πόδι του ἐδῶ μέσα ἀμέσως ἐγύρισε ἡ τύχη... Ἀχ νὰ ἤθελε ἡ Ἀϊσὲ χανοὺμ νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὴν Ζεϊνέπ, ἐγὼ δίδω ἐγγύησιν μὲ τὸ κεφάλι μου, πῶς ἡ Μεγαλειότης του ποτὲ δὲν θὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ ἄλλην γυναῖκα. Καὶ θὰ ἔλεγε κάθε ἡμέρα εἰς τὸν Κισλάρ· «Νὰ μοῦ φέρῃς πάλι ἀπόψε τὴν Χαϊδί».

—«Μὰ πάλι! Αὐθέντη μου; θὰ λέγῃ ὁ Κισλάρ. Εἶνε τόσαι γυναῖκες ποὺ περιμένουν αὐτὴν τὴν τιμήν».—«Ὄχι,ὄχι, Λαλᾶ,ἀπὸ ὅσας γυναῖκας περιμένουν, ποία θὰ ἔχῃ τὰ χρυσᾶ καὶ μακρυὰ μαλλάκια της, τὰ ὡραῖα της στήθη, ποὺ εἶνε ἀπαράλλακτα σὰν μάρμαρο λευκὸ καὶ καυτό, τὸ στοματάκι τὸ γλυκύτατον, μὲ τὰ τριανταφυλλένια χείλη, τὰ δοντάκια τῆς τὰ ἄσπρα, τὴν ἀναπνοήν της, ποὺ εὐωδιάζει ἀπὸ τὴν ζωήν, ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ ἀπὸ τὸν πόθον νὰ μ' εὐχαριστήσῃ..... Λαλᾶ; θέλεις νὰ ζήσω πολύ; νὰ μοῦ φέρῃς τὴν Χαϊδίν μου τὴν ἀγαπημένην μου Σουλτάναν»....

Ὅλη ἡ φλύαρος φαντασμαγορία τῆς θαλαμηπόλου ἀντήχει ὡς ἀόριστος βόμβος εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ἐστραμμένη πάντοτε πρὸς τὸν ἐρωστήν της,ἐνῷ ἡ Ζαῆ ἐβυσσοῤῥύζε τὴν κόμην της, ἥτις ἔφθανε μέχρι τῶν κνημῶν, εἰς ἑκάστην φαντασικὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀγαθῆς θαλαμηπόλου, ἀντήλλασεν ἀντὶ βλέμματος ἀνὰ μίαν ἀστραπὴν μὲ τὸν ὀπαδὸν τῆς Μεγάλης Ἰδέας.

Οἱ λόγοι τῆς Ζαῆ διήγειρον πλειότερον τὴν ἀγανάκτησίν της.

Ἐπαρουσίαζον εἰς αὐτὴν εἰκόνας εὐδαιμονίας, τὰς ὁποίας δὲν ἤλπισε ποτὲ νὰ ἀπολαύσῃ. Τὰς εἰκόνας ἀκριβῶς ἐκείνας ποὺ ὀνειροπόλησε πάντοτε, καὶ τῶν ὁποίων ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀνταξίαν καὶ διὰ τὴν τρυφερότητα τῆς καρδίας καὶ διὰ τὴν περιπάθειαν τῆς ψυχῆς, καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καὶ διὰ τῆς μορφῆς της το κάλλος.

Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ἀνθηρᾶς φαντασίας τῆς θαλαμηπόλου καὶ τῆς διετοῦς αὐχμηρᾶς πραγματικότητος ἐνίσχυον ἐπὶ μᾶλλον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ. Ἐὰν πρό τινων στιγμῶν ἐκλονίζετο ἡ ψυχή της ἀκόμη, τώρα ὅμως ἠσθάνετο αὐτὴν περιβαλλομένην ἀπὸ χάλυβα.

Μετά τινας στιγμὰς ἡ Ζαῆ ἀποπερατώσασα τὴν κόμμωσιν τῆς Σουλτάνας, ἀπεμακρύνθη βήματά τινα πρὸ αὐτῆς καὶ περιέβαλε τὸ σύνολόν της διὰ βλέμματος πλήρους θαυμασμοῦ.

Πράγματι τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ξανθὴ ὀδαλίσκη ἦτο ὡραιοτέρα παρά ποτε. Ἔφερε λευκὴν ποδήρη ἐσθῆτα ἐκ μετάξης ἐλσφρᾶς τῆς ὁποίας αἱ περιχειρίδες, ἀποτελούμεναι, ἀπὸ βαρύτιμο τριλαπτὶ, ἄφινον διὰ μέσου αὐτῶν νὰ διαφαίνεται τὸ δέρμα, ὥστε ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λαμπτῆρος νὰ νομίζῃ ὁ θεατὴς ὅτι τὰ τριλαπτὰ ἐκεῖνα ἦσαν πλεγμένα ἀπὸ λευκὴν μέταξαν καὶ ἀπὸ αἴγλην ροδίνην. Περὶ τὸν λαιμὸν ἡ ἐσθῆς ἠνοίγετο εἰς τετράγωνον σχῆμα, ἐπιτρέπουσα οὕτω νὰ φαίνωνται ἑκατέρωθεν αἱ ἀπαστράπτουσαι πλευραί της μέχρι τῶν ὤμων.

Ἡ ἐσθῆς ἐκείνη ἦτο κανασκευασμένη κατ' ἴδιον ἐντελῶς σύστημα· περὶ τὴν ὀσφὺν ἔσωθεν κατεῖχεν ἐλαφρὸν ἐλατήριον, τὸ ὁποῖον εἰς πάντα βραχίονα ποὺ ἤθελεν ἐκταθῇ διὰ νὰ περιβάλῃ τὴν ὀσφὺν της ὑπεχώρει εὐπειθῶς, τὸ καλύπτον τὸν κορμὸν μέρος τῆ· ἐσθῆτος κατέκιπτεν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἄφινε δὲ τὸ σῶμα ἡμίγυμνον καὶ καλυπτόμενον ἀπὸ διαφανὲς καὶ βραχὺ μετόξινον ὑποκάμισον.

— Ἐρέντη μ' Σουλτάνα μου! ἀνέκραξεν ἡ Ζαῆ, κροτοῦσα τὰς χεῖρας μὲ παιδικὴν χαρὰν καὶ θαυμασμόν. Ἄφησέ με νὰ φιλήσω ἐγὼ πρώτη τὰ χεράκια σου!

Καὶ σπεύσασα ἐκ νέου πλησίον τῆς Χαιδίν, ἤρασε τὰς λευκὰς καὶ εὐωδιαζούσας ἀπὸ πολύτιμα μῦρα χεῖράς της καὶ τὰς κατεφίλει.

Ἡ Χαϊδὶν ἠσθάνθη συγκίνησιν εἰς τὴν ἔκρηξιν ἐκείνην τῆς χαρᾶς τῆς ἀγαθῆς γυναικός, ἐμειδίασε δὲ μελαγχολικῶς καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ πλησίον ἕδρας.

— Ζαῆ, εἶπε· εὐχαριστῶ· εἶσαι πολὺ καλὴ καὶ μὲ ἀγαπᾶς· ἐὰν δὲν ἠμπορέσω νὰ σὲ ἀνταμείψω ἐγώ, ὁ Ἄλλὸς εἶνε μεγάλος καὶ θὰ σοῦ νὸ ἀνταποδώσῃ.

— Ὄχι ἐφέντη μ'! ἀνέκραξεν ἡ Ζαῆ· ἐγὼ δὲν θέλω καμμίαν ἀμοιβὴν ἡ μόνη ἀμοιβή μου εἶνε νὰ σὲ βλέπω εὐτυχισμένην ὅπως εἶσαι αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Εὐχαριστῶ, καλή μου Ζαῆ. Τώρα πρὶν ἔλθῃ ὁ Λαλᾶς, θέλω νὰ κάμω τὴν προσευχήν μου.

Ἡ Ζαῆ ὑπεχώρησεν ἐκπληκτος.

— Νκμάζ (προσευχήν)..., τέτοιαν ὥραν ὅπως εἶσαι ντυμένη! ἐψέλλισε.

— Διὰ τὸν Γιαραμπῆ δὲν ὑπάρχει ὥρα καὶ ἐνδυμασία. Στρῶσε τὸν σενζαντέ.

— Σουλτάνα μου!

— Ζαῆ, μὴ μὲ δυσαρεστῇς.... Τὸ θέλω.

Ἡ θαλαμηπόλος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον παραδοχῆς, καὶ ἀνοίξασα πολυτελὲς ἐρμάριον, ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν μετάξινον περσικὸν τάπητα, τὸν ὁποῖον ἐξέτεινεν εἰς το μέσον τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ Χαϊδὶν, ρίψασα λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Τιγράν, ὅστις παρετήρει σιωπηλὸς ἐκ τῆς γωνίας τοῦ κοιτῶνος τὴν προπασκευὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σεντζαντέν.

Κατ' ἀρχὰς ἔστη ὀρθία ἐπὶ τοῦ τάπητος. μετὰ τοῦτο δὲ ἔκυψε καὶ προσεκύνησε..

Κατόπιν ἔκαμψε τὰ γόνατα καὶ ἐγονυπέτησε μὲ τὸ σῶμα ὄρθιον, οὕτω δὲ εὑρισκομένη ἔφερε τὸ μέτωπον μέχρι τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, συμβολίσασα οὕτω τὴν στάσιν τοῦ Μωάμεθ, ὅτε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς προφητείας του εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν ἀρχάγγελον Γαβριήλ.

Μετὰ τοῦτο, ἡ προσευχομένη ὀδαλίσκη ἠγέρθη ἐκ νέου ἐπὶ τῶν γονάτων, ἀνηγέρθη κατόπιν ὀρθία, ἐπανέλαβε τὴν γονυκλισιαν ἐπὶ τινα λεπτά, στραφεῖσα δεξιὰ καὶ ἀρισερᾷ, ἐχαιρέτισε καὶ τέλος εὑρέθη ὀρθία.

Διὰ τὸν μετημφιεσμένον νεανίαν, γνωρίζοντα τὴν ἀπόφασιν τῆς Σουλτάνας, ἡ προσευχὴ ἐκείνη ὡμοίαζε πρὸς τὴν τελευταίαν προσευχὴν μάρτυρος, ἑτοιμαζομένου ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ σκληροῦ σταυροῦ μιᾶς μεγάλης Ἰδέας.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ χαιρετίσασα τὸν Μαστρκωσταντῆν ἐν σπουδῇ, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τὴν χεῖρα, εἰσῆθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφήσασα τὸν ὑποδηματοποιὸν ὡς ἀπολιθωμένον εἰς τὴν ὁδόν.

Ἔμεινε δ' ἐκεῖ ἐπὶ πέντε περίπου λεπτὰ ὁ Κωσταντῆς ἀκίνητος ὡς κεραυνόπληκτος, μὲ τὴν ματαίαν ἐλπίδα ὅτι ἡ κόρη θάνεφαίνετο καὶ δὲν θὰ τὸν ἄφηνε ἔτσι μὲ τὸν βεβιασμένον ἐκεῖνον καὶ σχεδὸν ψυχρὸν χαιρετισμόν.

Καὶ ἔπειτα ἀπῆλθε μὲ βῆμα βραδὺ καὶ κλονούμενον ὡς ὑπνοβάτου, μὲ τὴν καρδίαν θανασίμως πληγωμένην.

— Τὸν ἀγαπᾷ, ἐσκέπτετο ἐν πυρετώδει παραληρήματι. Τὸ ἐφανέρωσεν ἡ ταραχή της, ὅταν τὸν εἶδε· ὁ τρόπος ποῦ εἶπε «ὁ Τέλης μας» καὶ ἡ βιάσις της, νὰ φύγῃ καὶ νὰ μ' ἀφήσῃ ἐς τὸ δρόμο ἐνῷ εἴχαμε νὰ ποῦμε τόσα πράμματα καὶ εἴχαμε τόσον καιρὸν νὰ ἰδωθοῦμε. Τὸν

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἀρ. 8 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

— Γιατί ;

Ὁ Ἀκίλλας συγκέντρωσε ὅλο τό θάρρος του καί ἄφησε τό σῶμα του νά γύρῃ πρός τήν Κασσιανή. Τότε τῆς εἶπε :

— Γιατί σ' ἀγαπῶ.

Ἤλπιζε...

Ἡ Κασσιανή ἐσηκώθηκε ἀπό τήν θέσιν της, ἔδειξε στόν Ἀκίλλα τό πατρικό της μέγαρο καί τοῦ εἶπε :

— Μέσα στό μέγαρο αὐτό, ὦ, Ἀκύλλα, μένουν οἱ γονεῖς μου. Ἐξέχασα ὅσα τά χειλη σου προφέρανε πρό ὀλίγου. Ἡ γλῶσσα πού μοῦ ὡμίλησες ἦταν ἄγνωστη για μένα. Δέν σε ἐννόησα. Ὦ, καί εἴθε να μή σ' ἐννοήσω ποτέ. Ἐγώ γονεῖς τιμίους καί σε παρακαλῶ σ' ἐκείνους ν' ἀποσταθῇς.

Ἔκαμε νά φύγῃ, ἀλλ' ὁ Ἀκίλλας σάν ἀστραπή, ὥρμησε, τῆς ἔκοψε τό δρόμο, ἐγονάτισε μπροστά της καί τῆς εἶπε :

— Κασσιανή, μιά λέξιν πέ μου. Μή φεύγῃς χωρίς νά πῇς τήν μεγάλη αὐτή λέξιν. Λυπήσου τόν δυστυχισμενο πού σπαραζει τήν ψυχή του ἡ ὀδύνη. Κασσιανή, μίλησέ μου πρεπει νά ἐλπίζω;

— Ἔλπιζε, ἐψιθύρισε ἡ Κασσιανή κ' ἐχάθηκε ἀμέσως πίσω ἀπό τά δένδρα με τα πλούσια φυλλώματα.

— Ὦ, ἄγγελε τῶν ἀγγέλων, ἐψ θύρισεν ὁ Ἀκίλλας, σ' ἀγαπῶ.

Ἐλιπηθηκε ὕστερα ὁ Ἀκίλλας γιά να φύγῃ ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο. ἀλλά μόλις ἔκαμε λίγα βήματα, ἐστάθηκε κ' ἐκύτταξε μιά ψηλή τριανταφυλλιά με ἄπορα τριανταφυλλα.

— Τά λευκά αὐτα ρόδα, ἐσκέφθηκε, ἄγγιξαν στά μαλλιά τοῦ ὡραίου μου ἀγγέλου.

Ἔκοψε μερικα τριανταφυλλα, τἄφερε στά χείλη του κ' ἐξηκολούθησε κατοπιν τό δρόμο του.

Χαῖρε, Ἔρωτα. Σὺ νικᾷς !

Ἡ Κασσιανή σε ὀλασσημα λιγων ἡμερῶν μετεβλήθη παρὰ πολύ. ὥστε κανεις μὲ δυτικολία μποροῦσε νά γνωρισῃ τήν σημερινή εὔθυμη κόρη ἀπο τήν τότε Κασσιανή τήν μελαγχολικη καί τήν θλιμμένη.

Ἡ ὡραια παρθενα, δεν ἄργησε να ἐννοήσῃ ὅτι ἡ συμπαθεια της γιά τόν Ἀκιλλα εἶχε φθασει τωρα σ' ἔρωτα σφοδρό.

Ἡ εὐαίσθητη ψυχη της ἀπό πολύν κιρό ἠσθανετο τήν ἀνάγκη ἑνός ἔρωτα καί ἤθελε ν' ἀφοσιωθῇ σ' αὐτον με φανατική εὐλαβεια. Κι' ἀφωσιώθηκε. Ἀλλ' ἕνα πράγμα παράδοξο συνέβαινε : Ὁ Ἀκύλλας ἀπο τήν νύκτα ἐκείνη δεν φανερώθηκε ἄλλη φορὰ στήν Κασσιανή. Γιά τόν λόγον αὐτό ἄρχισε πάλιν νά μελαγχολῇ. Ἠσθάνετο τώρα τήν μελαγχολία ἐκεινη ποῦ αἰσθάνεται κανεις ὅταν δεν βλέπῃ τ' ἀγαπημένο του πρόσωπο.

Ἡ μελαγχολία της ὅμως αὐτή δεν διήρκεσε πολύ. Μιά ἡέρα, ἐνῶ ἐκάθητο μπροστά στο παράθυρο τοῦ δωματιου της, εἶδε τόν Ἀκίλλα νά ἔρχεται πρός τά ἐκεῖ ἐρ.ππος.

Ὁ ὡραῖος στρατιωτικός, περνῶντας μποροστὰ ἀπό τὰ παράθυρά τής, τῆς ἔστειλε θεομότατο χαιρετισμό. Ἡ Κασσιανή στόν χαιρετισμόν ἐκεῖνο ἀπήντησε μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο. Ἔκαμε μάλιστα καὶ κάτι ἄλλο πειὸ τολμηρὸ : Ἐπῆρε ἀπο μιὰ ἀνθοδέσμη ἕνα τριαντάφυλλο καὶ τὸ ἔρριξε στόν Ἀκίλλα.

Τὸ πρῶτον αὐτὸ ἐρωτικὸν δῶρο τῆς Κασσιανῆς ἐγέμισε μὲ ἄπειρη χαρὰ τὴν ἐρωτευμένη καρδιὰ τοῦ νεου κ' ἔρυγεν ἀπὸ κεῖ τρισόλβιος.

— Ἀκίλλα, ἐψιθυρισεν ἡ Κασσιανή, μόλις τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ. Αὔριο λοιπόν.

— Αὔριο, ἄγγελε τῶν ἀγγέλων, ἀπηντησεν ὁ Ἀκίλλας.

Κ' ἐχωρίσθηκαν.

Οἱ ἀραβῶνες

Λίγες ἡμέρες κατόπιν ὁ Ἀκίλλας, τρελλος ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, παρουσιάσθη στοὺς γονεῖς τῆς Κασσιανῆς, τοὺς ὁποίους ἐλαχισα ἐγνώριζε. Ἐζήτησε νὰ συνομιλήσῃ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν πατέρα τῆς κορης καὶ ὅταν αὐτὸς τὸν ἐδέχθη, ὁ Ἀκίλλας εἶπε :

— Ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς τὸ μεγαλήτερον ἀγαθὸν τοῦ κόσμου.

— Ποιο εἶναι αὐτὸ τὸ ἀγαθό ;

— Τὴν Κασσιανή.

— Μεγάλη τιμὴ κάμει στὸ σπίτι μου ὁ Ἀκόλλας, ἀπήντησε ὁ γέροντας. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κρίνω καὶ ν' ἀποφασίσω για τὴν τύχη τῆς κόρης προτοῦ ἐρωτηθῇ ἡ ἰδια.

— Ἀλλὰ ποτὲ ἡ Κασσιανὴ δὲν θὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποῦ δὲν θέλουν οἱ γονεῖς της.

— Ἀκύλλα, οἱ γονεῖς γνωρίζουν τὸ καλὸ καὶ θὰ τὸ ὑποδείξουν.

— Καὶ ἂν ἡ Κασσιανὴ δεχθῇ ;

— Εἴθε νὰ δεχθῇ. Πρῶτα ἡ δική μου καρδιὰ θὰ χαρῇ.

Ὁ γέροντας ἀνήγγειλε ἀμέσως στὴν Κασσιανὴ τὴν πρόταιν τοῦ Ἀκίλλα, τὴν ὁποίαν ἡ κόρη ἐδέχθηκε μὲ εὐχαριστησιν.

Ἀμέσως ὁ πατέρας της παρουσιάσθη στὸν Ἀκίλλα, ποὺ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνία μέσα στὸ μεγάλο θάλαμο τῶν ἐπισκεπτῶν, καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἔλα, Ἀκίλλα. Ἡ μνηστή σου σὲ περιμένει.

Καὶ ἔτρεξεν ὁ Ἀκίλλας πρὸς συνάντησιν τῆς Κασσιανῆς.

— Κασσιανή, ἐφώναξε, μόλις τὴν εἶδε, σ' εὐχαριστῶ.

Ἐπῆρε τὸ χέρι της καὶ ἄφησε τὸ βλέμμα του νὰ χαϊδέψῃ τὸ γλυκύτατο πρόσωπο τοῦ αἰθεριου ἐκείνου ἀγγέλου καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν φλογερό του ἔρωτα ποὺ τοῦ πυροπολοῦσε τὰ στήθη.

— Καὶ τώρα, ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ ὁ πατέρας τῆς Κασσιανῆς, ποὺ ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες μὲ τοὺς πιὸ καλοὺς οἰωνούς, ἂς εὐχηθοῦμε ὅλοι νὰ δεχθοῦν τὸν γάμο αὐτό ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ καὶ ὁ Θεόφιλος ὁ διάδοχος.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

Ἀριθ 24 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Ἡ Ἀμαλία μόλις τὴν εἶδε, ἔκαμε κάποιο κινημα δυσφορία, ἠθέλησε νὰ της πῇ κποια λόγια ἴσως ὑβριστικα, ἀλλὰ τὸ ἤρεμον καὶ παρακλητικὸν ὕφος τῆς Εἰρήνης ποὺ ἔμοιαζε μὲ ὕφος ἑνὸς κατηγορουμένου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἕτοιμος νὰ παρακαλέσῃ ἕνα ἰσχυρὸν γιὰ κάποια μεγάλη χάριν, τὴν ἀνεχαίτισε.

— Ποιὸς σᾶς ἔστειλεν ἐδῶ, κυρία ; τὴν ἠρώτησε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ὁ βασιλεύς, ἀπήντησεν, ἡ σύζυγος τοῦ Χατζηπέτρου.

— Καὶ τι θέλει ταχα ὁ βασιλεύς ;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ. Μεγαλειοτατη, ἀπήντησεν ἡ Εἰρήνη

— Λέγετε κοιπον, εἶπεν ἡ Ἀμαλία με νευρικότητα.

— Αὔριον ὁ βασιλεὺς φεύγει καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς δηλώσω ὅτι ὅλα τὰ πρὸς τὸν θρόνον δικαιώματα του τα ἐκχωρεῖ στὸ παιδί σας.

— Στὸ παιδί μου ; ἐψιθύρισεν ἡ Ἀμαλία, ὡσὰν νὰ ὠνειρεύετο.

— Μάλιστα, στὸ παιδί σας, ἐπανέλαβεν ἡ σύζυγος τοῦ ὑπασπιστοῦ.

— Στὸ παιδί μου ; ἐψιθύριοε πάλιν ἡ Ἀμαλία καὶ τὸ μυαλό της ἐτάλευε.

— Στὸ παιδὶ ποὺ ἔχετε μὲ τὸν Χὰν. Ὁ βασιλεὺς κάνει αὐτὴ τὴ θυσια γιὰ νὰ τὸν ἀφήσετε ἥσυχον ἐκεῖ ποὺ θὰ πάῃ.

Ἡ Ἀμαλία σωποῦσε.

— Λοπον ; ἐρώτησε σὲ λίγο ἡ Εἰρήνη. Ποία εἶναι ἡ ἀπάντησίς σας. Δεχεθε ;

Πάλιν ἡ Ἀμαλία δὲν ἀπήντησε. Ἐκεῖ κοντά της ὑπῆρχε κάποιο πηγάδι σκεπασμένο μ' ἕνα μκρμαρο. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἡ ἴδια ἔκαψισε σεὴν πέτρα αὐτὴ καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἠγωνίζετο νὰ συνέλθῃ ἀπὸ κάποια ζελὴ.

— Πές του νὰ μὴ φύγῃ, ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους ἡ Ἀμαλία. Ἀπόψε θὰ ἔλθω νὰ τὸν δῶ.

Ἡ Εἰρήνη ἔκαμε μιὰ ὑπόκλισι καὶ ἄφησε μόνη τὴν βασίλισσα. Ἡ Ἀμαλία τότε ἐσήκωσε τὰ ματια της στὸν Οὐρανὸ, ἐσταύρωσε τὰ χέρια ἀπάνω στὸ στῆθος της καὶ παραζαλισμένη ἀπὸ ὅσα ἤκουσεν, νεκρωμένη σχεδὸν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐψιθύρισε, ἐνῷ τὰ ματια της, τὰ βασιλεμενα ἀπὸ τὴν ἀπροτόκητον αὐτὴν νεαν ὀδύνην, ἐγεμιζαν δακρυα:

— Θεέ μου, τόσον πολὺ λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷ !

Ἐνῷ ἡ Εἰρήνη ἐπέστρεφε σπίτι της γιὰ νὰ διαβιβάσῃ στὸν Ὄθωνα τὴν ἀπαντησιν της Ἀμαλίας, ἡ βασίλισσα μὲ τὴν καρδιά της συντετριμένη, ἀλλὰ κ' ἐπτοημένη ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔρωτος τοῦ Ὄθωνος πρὸς τὴν ὡραίαν Μαρίαν, ἔσπευδε πάλιν πρὸς συνάντησιν τοῦ Χὰν γιὰ νὰ τοῦ διαβιβάσῃ ὅσα διεμείφθησαν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς συζύγου τοῦ Χατζηπέτρου,

Ἡ Ἀμαλία ἤνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μέσα στὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει τὸν Χὰν, Κανεὶς δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ μέσα. Οὔτε ὁ Χὰν οὔτε το παιδί. Ἡ Ἀμαλία ἐφώναξεν ἀμέσως τὴν γρηᾶ Μαρία.

— Ποῦ πῆγε ὁ στρατηγός ; τὴν ἠρώτησε,

— Μέσα εἶναι, ἀτεκρίθη ἀνύποπτος ἡ γρηά.

— Μέσα δεν εἶναι κανείς, εἶπεν ἡ Ἀμαλία κατακίτρινη ἀπὸ τὴν ταραχη. Οὔτε ὁ Χὰν οὔτε τὸ παιδί.

— Χριστος καὶ Παναγία ! ἔκαμεν ἡ γρηὰ Μαρία. Τί μοῦ λές, καλέ ; Δὲν εἶνει δυὸ λεπτὰ ποὺ ἄκουσα τὸ παιδὶ νὰ κλαίῃ.

— Ποῦ πῆγαν λοιπόν ; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία. Καλὰ ὁ Χὰν, ἀλλὰ τὸ παιδὶ ;

— Θὰ τὸ πῆρε καὶ θἄφυγε, εἶπεν ἀφελέστατα ἡ γρηά.

— Θἄφυγε ; Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ ;

— Ἀπ' τὴν μικρὴ πορτα, κυρά μου. Δὲν τὴν ξέρεις τοῦ λογου σου τὴν πόρτα αὐτή ;

Ἡ Ἀμαλία, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἔτρεξεν ἔξω εὐθύς.

Οἱ διαβᾶται ποὺ ἔβλεπαν τὴν βασίλισσαν νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστά τους μόνη, σαν ζαστισμένη, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσε κάποιος ἀόρατος ἐχθρὸς, ἐσταυροκοποῦντο.

Ἐνῷ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία ἔτρεχε σὰν τρελλὴ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐραστοῦ καὶ τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῆ κατα τρόπον τόσον μυστηριώδη, ὁ βασιλεὺς Ὄθων ὡδηγοῦσε τὴν Μαρίαν μέσα στὸ ἐρημοκλησάκι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου, ὁ ἱερεὺς Παπαθύμιος εὐλογοῦσε τοὺς γάμους των παρουσίᾳ τοῦ Χατζηπέτρου καὶ τῆς συζύγου του.

Ἀλλ' ἡ Μαρία δὲν ἦτο ὅσον εὐτυχὴς ἔπρεπε νὰ εἶναι, ὅσον θὰ ἦτο ἄλλη στὴν δικὴ της θέσιν. Κάποιος ἀνεξήγητος φόβος τῆς ἐδηλητηρίαζε τὴν χαρὰν κ' ἔκαμε τὴν ψυχήν της νὰ τρέμῃ σὰν τὸ καλαμοῦλλο.

Ὅταν ἡ ἱεροτελεστεία τοῦ γάμου ἐτελείωσε καὶ οἱ δύο νεόνυμφοι ἐμπῆκαν παλιν μέσα στ' ἁμαξι γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπίτι τοῦ Χατζηπέτρου, ἡ Μαρία προσεβλήθη ἀπὸ μιὰ σοβαρὰ καρδιακὴ κρίσιν κ' ἐλιποθυμησε. ἐχρειάσθη δὲ νὰ καταβάλουν ὑπερανθρώπους προσπαθείας τόσον ἔβρασιλεὺς ὅσον καὶ ὁ Χατζηπέτρος διὰ νὰ τὴν κάμουν νὰ συνέλθῃ.

Ὅταν ἐπὶ τέλους συνῆλθε, ὁ βασιλεὺς δυσφορῶν ἐπὶ τόν σκληρόν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Μαρία ὑπεδέχετο τὴν εὐτυχίαν της, τῆς εἶπε!

— Ἡ ψυχή σου πενθεῖ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίασιν.

— Φοβοῦμαι, Μεγαλειότατε, φοβοῦμαι πολύ, ἐψυθύρισεν ἡ Μαρία.

— Τί φοβᾶσαι; Τώρα πλέον τίποτε δὲν θὰ μπορᾶσῃ νὰ μᾶς χωρισῃ, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς, προσπαθῶν νὰ τῆς μεταδώσῃ τὴν πεποίθησιν ποὺ εἶχε στὴν εὐτυχία των.

(*Ἀκολουθεῖ*).

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΑΥΤΟ

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ο ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ὅπως ἐπερίμενα ἔτσι καὶ ἔγινε. Τά κορίτσια καὶ οἱ νέοι ὑπεδέχθησαν μ' ἐνθουσιασμό τὸ Δημοψήφισμα τοῦ Πολιτικοῦ γάμου, γιατὶ ἠννόησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὁ Πολιτικὸς γάμος εἶναι ἡ σωτηρία τῆς Νεολαίας.

Ἐννέα κορίτσια ἐδήλωσαν συμμετοχὴν στὸ Δημοψήφισμα καὶ ἕξη νέοι. Καὶ ἀκόμη εἶναι ἡ πρώτη ἑβδομάς Ἐλπίζω ὅτι μέσα σὲ τρεῖς-τέσσαρας ἑβδομάδας δὲν θὰ μείνῃ κορίτσι καὶ νέος ποὺ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ λάβῃ μέρος στὸ σωτήριο αὐτὸ Δημοψήφισμα.

Τὸ τονίζω ἄλλη μια φορὰ : Ὅποιο κορίτσι λάβῃ μέρος στὸ Δημοψήφισμα τοῦ Πολιτικοῦ γάμου εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀνύπανδρο

ΓΝΩΜΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΑΜΟ

Ὁ πολιτικὸς γάμος ἀποτελεῖ τὸ σοφώτερον σύστημα διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς ***πραγματικῶς εὐτυχοῦς*** *οἰκογενείας. Τὰ ἀνδρόγυνα τοῦ σημερινοῦ γάμου σπανίως εὐτυχοῦν. Ὁ κόρος σύντομα ἔρχεται νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι ἐδημιούργησαν οἱ σύζυγοι. Εἰς τ' ἀνδρόγυνα, τὰ ἐκ πολιτικοῦ γάμου δὲν θὰ ἐμφιλοχωρήσῃ ὁ κόρος. Εἰς τὸν πολιτικὸν γάμον δὲν ὑπάρχει καμία δεσμός. Συμφωνία μόνον ὑπάρχει. Οἱ σύζυγοι τοῦ σημερινοῦ γάμου ὅταν χωρίζουν γίνονται ἐχθροί. Οἱ σύζυγοι τοῦ πολιτικοῦ γάμου, καὶ μετά τὸν χωρισμό τους, παραμένουν φίλοι.*

Χανιά *Γεροπαπαδάκη*

Τί τὸ θέλετε. Ὁ γάμος ὅπως γίνεται σήμερον εἶνε πρᾶγμα φοβερόν. Γί' αὐτὸ σήμερον ὅταν ὑπανδρεύεται κανεὶς οἱ ἄλλοι τὸν ταλαιπεροῦν καὶ τὸν εἰρωνεύονται. Ὁ πολιτικὸς γάμος δίνει ἄφραστ' ἀνδρόγυνα, τοὺς δίδει ἐλευθερίας : Καὶ τότε ἡ σύζυγος παύει νὰ εἶνε ἡ αἰωνία σκλάβα τοῦ συζύγου.

Ἀθῆναι *Καίτη Καφῆ*

Εὐτυχεῖς θὰ εἴμεθα ἂν ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία δηχθῇ καὶ ἀρχίσῃ νὰ ἐφαρμόζῃ τὸν σοφὸ θεσμὸ τοῦ Πολιτικοῦ γάμου. Ἄπιστοι σύζυγοι τότε δὲν θὰ ὑπάρχουν, ἀλλ' οὔτε ζηλότυποι σύζυγοι θὰ ὑπάρχουν. *Ἀγλαΐα Νίκα*

Ἡ χαρὰ τῶν ἐρωτευμένων ὁ Πολιτικὸς γάμος. Ὅταν ἡ κοινωνία δεχθῇ τὸν Πολιτικὸν γάμον, τότε θὰ παύσουν νὰ σημειώνονται ἀπαγωγαί. Καὶ τὸ σπουδαιότερον : δὲν θὰ συμβαίνουν δράματα καὶ... κωμῳδίαι τιμῆς.

Εἰρήνη Δρανδάκη

Ἐμεῖς τὰ μοντέρνα κορίτσια ποὺ ὀνειρευόμεθα πάντα τὴν χειραφέτησιν τῆς γυναίκας, πρέπει νὰ πανδρευώμεθα μόνον μὲ Πολιτικὸν γάμο. Ἔτσι διατηροῦμεν καὶ ἐμεῖς τὸν ἐγωϊσμό μας καὶ οἱ σύζυγοι παύουν πλέον νὰ εἶναι γιὰ μᾶς τὰ ἀπαίσια θηρία τῆς ἀποκαλύψεως.

Ἀθῆναι *Μαρία Χώτη*

ΓΝΩΜΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἡ δις Νόρα εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων διὰ τὸ τολμηρὸν Δημοψήφισμά της. Ὁ Πολιτικὸς γάμος πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ καὶ θὰ ἐπιβληθῇ. Εἶναι ὁ σοφώτερος καὶ ὁ ἀνθρωπινότερος τῶν θεσμῶν.

Μαρίος

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐπιβάλετο ὁ Πολιτικὸς γάμος διὰ διατάγματος. Ἡ κοινωνία τότε θὰ ἐξυγιαίνετο.

Πύλος *Μπτσος Διοσκουρίδης*

Πολὺ σοφὰ τὰ λόγια τῆς δίδος Νόρας ὅτι μὲ τὴν καθιέρωσιν τοῦ Πολιτικοῦ γάμου δὲν θὰ ὑπάρχουν γεροντοκόρίτσα. Πολλὰ κορίτσια μένουν ἀνύπανδρα, ὄχι διότι δὲν τὰ ζητοῦν, ἀλλὰ διότι φοβοῦνται τὴν... ποιότητα τοῦ συζύγου. ***«Νὰ παρω «ὑτὸν»*** *λέγουν,* ***«μήπως ξεφρω τί θὰ μοῦ βγῇ;»*** *Καὶ μένουν στὸ ράφι. Ἐνῷ μὲ τὸν Πολιτικὸν γάμον τὰ πράγματα μεταβάλλονται. Ναὶ μὲν ὁ κίνδυνος τῆς ἀγνώστου ποιότητος τοῦ συζύγου ὑψίστατα πάντα, στὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴν ἡ σύζυγος ὅταν δῇ ὅτι ὁ ἄνδρας της δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ξύλο ἀπελέκητο, ἕνας καραγάρας, διαλύει ἕνα πρωῒ τὴν συμφωνίαν καὶ πάει λέοντας.*

Καλάμαι *Μαρῖνος Σταθόπουλος*

Αὐτὲς εἶναι ἡ γνῶμες τῶν ἀναγνωστριῶν, καὶ τῶν ἀναγνωστῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβα ἀπὸ τὴν περασμένη Παρασκευὴ μέχρι τὴν Τρίτη τὸ βράδυ. Ὅσνς γνῶμες θὰ λάβω τώρα μετὰ τὴν Τρίτη θὰ τῆς δημοσιεύσω στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Προσέχεται νὰ μὴ μακρυογρᾶτε. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχετε νὰ πῆτε νὰ τὸ λέτε μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερα λόγια. Συνδυάζετε πάντοτε στῆς γνῶμες σας τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν συντομίαν. Ἔτσι δὲν θὰ παρουσιασθοῦν ἀφορμὲς προστριβῶν μεταξύ μας

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Σᾶς εἶπα : Ἔχω τὴν βεβαιότητα καὶ τὴν βεβαιότητα αὐτὴ τὴν στηρίζω σὲ δεδομένα σοβαρά, ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν κηρυχθῆ, οἱ περισσότεροι ἂν ὄχι ὅλοι, ὑπὲρ τοῦ Πολιτικοῦ γάμου. Τὰ κορίτσια ποὺ θὰ θελήσουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσουν τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς.

Τώρα θὰ πῆτε ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς μᾶς χωρίζει ἕνας μεγάλος ὠκεανός. Ἐ, μὴ λησμονῆτε ὅτι ὑπάρχει στὸ μέσον ἡ ἀλληλογραφία καί, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ὅτι ἡ «Σφαῖρα» κυκλοφορεῖ εὐρήτατα στὴν Ἀμερικῆ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις

Μέχρι σήμερον ἐδήλωσαν συμμετοχὴ εἰς τὸ Δημοψήφισμα διὰ τὴν νύμφην τοῦ Πολιτικοῦ γάμου τὰ ἑξῆς κορίτσια.

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μερόπη Βλασταράκη, Χανιά.
Καίτη Καφῆ, Ἀθῆναι
Ἀγλαΐα Νίκα, Πειραιεύς
Εἰρήνη Δρανδάκη, Ἀθῆναι
Μαρία Χιώτη, Ἀθῆναι
Ἐσμεράλδα, Κόρινθος
Πουπέ Ἀθῆναι.
Λίνα Καβαλλιέρη, Ἀθῆναι
Πόπη Ἰατροῦ. Ἀθῆναι

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μάριος, Ἀθῆναι
Μαρῖνος Σταθόπουλος, Κολάμαι.
Μῆτσος Διοσκουρίδης, Πύλος
Νέος Συροκοῦφ, Ἀθῆναι.
Ἀγόρι, Καλάμαι.
Λάμπρος Πισκοπος, Πάτραι.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΗΛΩΣΕΩΣ

Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ λάβετε μέρος στὸ Δημοψήφισμα τοῦ Πολιτικοῦ γάμου ἀνάγκη νὰ κόψετε καὶ νὰ στείλετε τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαῖρας» τὸ κάτωθι δελτίον, συνοδευόμενον ὑπὸ 5 δραχ.

Ἐγκρίνω πληρέστατα τὸν θεσμὸν τοῦ πολιτικοῦ γάμου καὶ θέλω νὰ λάβω μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα.

Ὑπογραφὴ ἢ ψευδώνυμον

Ὠρθουὰρ τώρα γιὰ τὸ προσεχές.

Ἡ Δὶς Νόρα

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Κακορρίζικον μῆτερ μου,

Χαιρέτε σὺν γυναικὶν καὶ τέκνα καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ποντικονδυναμώνῃ καθότι εἴσθε ἀκόμη χρήσιμος εἰς τό μονογενές σσς θυγάτ ον. Ἐτώρα λοιπὸν θὰ ράψσω καινουργὲς μεσοφόριον ἀπὸ ὕφασμα μεταξιτὴν ὅπου σὰν τὸ φοράου καὶ θὰ κάμῃ φρούτσου, φρούτσου, φρουτσου. διὰ νὰ μὲ γλέπουν καὶ νὰ ζηλεβγουν αἱ γειτονικαὶ οἰκίαι. σκόροδα στὰ ὀμμάτια των.

Ἐπίσης θὰ ναυπηγήσω καὶ μιαν ζιακέτταν ἵπερ θὰ τὴν φορέσω τὴν νύχτα τῆς Ἀναστάσεως καὶ θὰ ὑπάγω νὰ τοποθετηθῶ ἐκεῖθες ὅπου θὰ εἶνε τὰ περισσότερα κηρία διὰ νὰ μὲ γλέπουν καὶ νὰ μέ θαγμάζουν. Ἐπίσης θὰ κάμω καὶ ὀντουλάρισμα στὰ νύχια μου καὶ μανικιούρ στὰ μαλλιά μου διὰ νὰ μὲ λιγουρεύσῃ ὁ Ἀρζὲρ καὶ νὰ μοῦ ξεφράξῃ τὸν ἔρωτά του ὁ μουρδάρης καὶ νὰ μοῦ εἴπῃ :

— Μωῆ κουκλόρα μου, σ' ἀγαπῶ μωρή. Ἔλα νὰ σὲ ἀσπασθῶ.

Ἐγὼ θὰ κάμνω πῶς δὲν θέλω ἀπαράλαχτα ὅπως κάμῃ ἡ φοράδα μας εἰς τὸ χωρίον ὄντας τὴν ζυγώνει ὁ ἡμίονος. Ὕστερα ὅμως θὰ θέλω καὶ τότες κάλλιο πέντε καὶ στὸ χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρει, ὅπως εἶπε καὶ ὁ μέγας Ναπολέος.

Βέττα

ΤΑ ΓΛΥΚΥΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΔΕΡΑΚΙ

Μὲ τὸ γαλάζιο σου πουκάμισο
γέρνεις, μικρή μου, στὸ κρεββάτι.
Σὲ λίγο ἐσὺ ἀποκοιμήθηκες
μὰ ἐγὼ ποῦ νὰ σφαλίσω μάτι !

Ἀγνάντια σ' ἀνοιχτὸ παράθυρο,
ὄνειρα τὸ φεγγάρι πλέκει,
βρυδὴ κ' ἡ λεύκα ἡ πανύψηλη,
ὀλόρθη, μαγεμένη στέκει.

Τὸ φεγγαρίσιο φῶς σ' ἀγκάλιασε
κ' ἐχλώμιασες σὰν τὸ σουδάρι,
καὶ τὰ μαλλάκια σου ἀσημώθηκαν
στὸ μαλακό σου μαξιλάρι.

Κοιμᾶσαι τώρα κι' ἐγὼ πλάϊ σου
χαϊδεύω σου ἁπαλά τὰ χέρια,
γλυκοφιλῶ τὸ προσωπάκι σου
καὶ τὰ βασιλεμένα' ἀστέρια..

Γλυκοκοιμᾶσαι πάντοτε ἥσυχη
κι' ἐγὼ ἀγρυπνῶ καὶ σὲ κυττάζω,
χαμογελάει τὸ στοματάκι σου,
μὰ ἐγὼ πονῶ κι' ἀναστενάζω,

Καὶ σ' ἀγκαλιάζω τὸ κορυάκι σου,
τόσο ἁπαλὸ μὴ μοῦ ξυπνίσεις,
μὴ τὸ γλυκόνειρο σ' ἀρχίνησες,
ξυπνώντας σε, στὴ μέση ἀφήσεις.

Σὰν τί ἀπόψε νὰ ὀνειρεύεσαι,
ὁ νοῦς σου ποῦ νὰ ἔχει πάει,
τὸ κεραυένιο τ' ἀγειλάκι σου
σὲ ποιόνε τἄχα νὰ γελάει ;

Ποῦ νἄχει φύγει κ' ἡ καρδοῦλα σου,
—Ἐδῶ ἡ δικιά μου σιγοκλαίει—
Σὲ ποιὸν γελάει τὸ στοματάκι σου,
ἀγάπης λόγια σὲ ποιὸν λέει ;

Κοιμᾶσαι, φῶς μου, πάντ' ἀξέγνοιαστη
κι' ἐγὼ ἀγρυπνῶ μὰ δὲν μιλάω,
Καὶ τὸ πρωῒ ξυπνᾷς χαρούμενη
κι' ἀντὶ νὰ κλαίω, σοῦ γελάω,

Μ. Μ. ΔΑΜΙΡΑΛΗΣ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

ΤΑ ΠΩΛΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΚΙΟΣΚΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡ

ΤΑ ΚΑΔΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΟΥΡΑΓΚΟΥΤΑΓΚΟΥ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ κανεὶς τὰς ἰδιοτροπίας ἑνὸς Μπετζόβεν, διὰ νὰ μὴ δύναται ποτὲ νὰ εὕρῃ τοὺς ὑπηρέτας του, ὅπως τοὺς θέλει. Ὁ μέγας μουσουργὸς, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὸ ἐπαράκαμνε. Οὔτε ὑπηρέτην, οὔτε μαγείρισσαν, οὔτε καμαρόφραν κατώφθωσε νὰ κρατήσῃ περισσότερον τῶν 15 ἡμερῶν. Ἐὰν ὑπῆρξε στατιστικὴ λεπτομερὴς τοῦ προσωπικοῦ ποῦ ἤλλαξε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ποῦ διῆλθαν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του θὰ ἦτο καταπληκτικός. Ἐὰν μάλιστα εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ζῇ εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ζήτημα εἶνε ἂν δὲν αὐτοκτονοῦσε ἀπὸ τὸν θυμόν του μὲ τὰς ἀξιώσεις ποῦ θὰ εἶχαν οἱ ὑπηρέται του, τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὰ ἐλαττώματά των. Μάρτυς μου κάθε οἰκογενειάρχης καὶ κάθε οἰκοδέσποινα.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἀρχαιότερα καὶ μέχρι πολὺ ὀλίγων ἀκόμη ἑκατονταετηρίδων, οἱ σκλάβοι, τοὺς ὁποίους κάθε εὐγενὴς ἢ ὁποιοδήποτε εὔπορος εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἦσαν δυστυχεῖ ὄντα, καθίστων ὅμως εὐτυχεῖς τοὺς κυρίους των, ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν νοῦλάχιστον. Καταχρηθείσης σὺν τῷ χρόνῳ τῆς ἀνθρωπεμπορίας, ἤρχισαν τὰ βάσανα τῶν οἰκοδεσποτῶν. Οἱ ὑπηρέται ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν κατὰ κανόνα, ἔχοντα ὅμως καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του, οὐδέποτε ἐξεπλήρωσαν τὸν προορισμόν των εὐσυνειδήτως. Εἰς τὸν σημερινὸν μάλιστα κοινωνικὸν βίον, τῶν πόλεων ἰδίως, εἶνε ἀναμφισβητήτως ἡ σοβαροτέρα κοινωνικὴ πληγή.

Εἰς τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον, ὅπου θὰ προστρέξετε διὰ νὰ βρῆτε μίαν ὑπηρέτριαν θὰ σᾶς τὴν συστήσουν ὡς μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδος της. Ἀλλὰ τὴν πρωτην ἡμέραν ποῦ θὰ σᾶς ὑπηρετῇ ὅλα της τὰ χαρίσματα θὰ ἐξαφανισθοῦν. Εἶναι καὶ αὐτὴ ὅπως ὅλαι

Τοῦτο δὲν συμβαίνει μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ μᾶλλον ἐδῶ, ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰς ἄλλας χώρας. Κανεὶς ποτὲ Εὐρωπαῖος ἢ Ἀμερικανὸς δὲν ἠκούσθη ἐκφράζομενος ὑπὲρ τῶν ὑπηρετῶν.

Ὁ Ἄγγλος Μὰκ Δόναλ, περιμηνθεὶς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας τοῦ κόσμου καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη καὶ μελετήσας τὰς συνθήκας τοῦ βίου ἑκάστης, δὲν παρεῖ διαρκὼς νὰ πνέῃ μένα κατὰ τῶν ὑπηρετῶν. Εἰς Παρισίους, ὅπου τελευταίως ἐγκατεστάθη, εἰς παρισινὸς τοῦ παρετήρησε κάποτε ὅτι οἱ Γάλλοι ὑπηρέται εἶναι πολὺ χειρότεροι τῶν Ἄγγλων.

—Δὲν ὁμιλῶ, ἀπήντησε. μόνον διὰ τοὺς Ἄγγλους. Ὁμιλῶ δι' ὅλους τοὺς ὑπηρέτας γενικῶς οἱασδήποτε φυλῆς, χώματος καὶ θρησκείας. Ὁ Ἀναμίτης, τὸν ὁποῖον τόσον ἐκθειάζει ὁ Πιὲρ Λοτί, δὲν ἀξίζει οὔτε τὸ σχοινὶ ποῦ πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ κανεὶς γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ. Ὁ Νέγρος εἶναι ὀκνηρός. Ὁ Μαϊγκάσιος εἶνε μπεκοῆς, ὁ Ἰνδὸς εἶνε φιλοχρήματος καὶ κλέπτης.

Εἶχα ὑπηρέτας ἀπὸ ὅλα τὰ γένη τοῦ κοσμου, μηδὲ τοῦ πιθήκου ἐξαιρουμένου. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη μ' ἀπογοήτευσε.

Εἶχα ἀναγνώσει εἰς πολλὰ βιβλία ὅτι ἐνίοτε ἐχρησιμοποίουν τὸν τετράχειρα αὐτὸν εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐξετέλει θαυμάσια.

Εἶχα ἰδῇ μάλιστα εἰς τὸ Τράνσβαὰλ πιθήκους νὰ ἐργάζονται εἰς τὰ χρυσορυχεῖα ὑπὸ τὰς ὁδηγίας ἑνὸς συμπατριώτού μου. Ἐπίσης μιὰ ἀμερικανικὴ ἐρημερὶς περιέγραψε κάποτε ἕνα ζμπαντζὴν ὁ ὁποῖος εἶχε καταστῇ τέλειος ὑπηρέτης. Ἀπηυθύνθην πρὸς τὴν διεύθυνσίν της καὶ ἔμαθα ὅτι εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ὑπῆρχεν εἰδικὸν γραφεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπρομηθεύεν ἐξησκημένους ὑπηρέτας πιθήκους.

Τῇ αἰτήσει μου, μοῦ ἀπεστάλη ὁ νεαρὸς οὐραγκουτάγκος Τζόκο, ἐφωδιασμένος μὲ τρία πιστοποιητικὰ καλῆς διαγωγῆς ἀπὸ τοὺς πρώην κυρίους του.

Πρὶν ἢ φθάσῃ ἀκόμη ἤμην ἐνθουσιασμένος διὰ τὸ εὕρημά μου. Ἐπὶ τέλους, ἐσκεπτόμην, θὰ ἀποκτήσω ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξυπνᾷ πρωί, δὲν πίνῃ τὸ κρασὶ καὶ τὰ ἠδόποτά μου, δὲν θὰ μοῦ καπνίζῃ σιγάρα καὶ δὲ θὰ μοῦ ἀνοίγῃ τὰς ἐπιστολάς μου.

Αἱ ἐλπίδες μου αἱ αἱ δὲν ἤρησαν νὰ διαψευσθοῦν.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἅμα τὸν εἶδα, ἦτο πράγματι ἀνωτέρα τῶν προσδοκιῶν μου. Χωρὶς νὰ φαίνεται χαριτωμένος, ὁ νέος μου ὑπηρέτης ἦτο καλοενδεδυμένος. μὲ καινουργῆ ἐνδύματα καὶ λουστρίνια σκαρπίνια.

Μόλις ἤλθε ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν του καὶ μοῦ ἐφάνει εἰς ὅλα ἐπιτηδειότατος. Ταχύς, πρόθυμος, ἰδίως ἀμίμητος ὅταν μὲ ὑπηρέτει εἰς τὸ τραπέζι· δὲν ἐποφθανα νὰ ζητήσῃ κάτι χρήσιμον καὶ ἀντέλαμβάνετο μόνος του τι μοῦ ἔλειπε. Τὸ πρῶτον ἐσπέρας τὸν συνώδευσα εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τοῦ ἔδιξα τὸ κρεββάτι του. Ἐφάνη πολὺ εὐχαριστημένος ὅταν, δοκιμάσας εὗρε τὸ στρῶμα πολὺ μαλακόν. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ξυπνήσῃ εἰς τὰς ὀκτὼ τὴν ἐπαύριον καὶ τὸν καληνύκτισα.

Ὅταν ἐξύπνησα τὸ πρωὶ καὶ ἐκύτταξα τὸ ὡρολόγι μου ἡ ὥρα ἦτο δέκα καὶ ὅμως ὁ Τζόκο δὲν εἶχε ἀκόμη φαγῆ. Κουρασθεὶς νὰ νὸν περιμένω ἐσηκώθην καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν κοιτῶνα του.

Εἶδα τὸν Τζόκο χωμένον ἀκόμη εἰς τὸ κρεββάτι του νὰ κατνίζῃ, μὲ ἔκφρασιν ὑπερτάτης ἡδονῆς, τὴν ὡραιοτέραν μου ἰολανδικὴν πίπαν, τὴν ὁποίαν μὲ τρόπον μοῦ εἶχε ἀφαιρέσει.

Ἡ θεά μου δὲν τὸν ἔκανε νὰ ταραχθῇ ἐύλλου καὶ ἠγωνίσθην διὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἦτο ἀνάρμοστον. Ἐξηκολούθει ὅμως νὰ μένῃ εἰς τὸ κρεββάτι του τόσον, ὥστε χάσας τὴν ὑπομονήν μου, τοῦ ἔρριψα νερὸ εἰς τὸ πρόσωπον. Αἱ φωναὶ τὰς ὁποίας ἐρρηξε μὲ ἔκαμαν νὰ ἐννοήσω ὅτι ὁ ὑπηρέτης μου δὲν συνεπάθει διόλου τὸ ὕγρον αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα ἀχώριστοι.

Ἀφοῦ ἐτοιμάσε μετ' ὀλίγον. μὲ θαυμαστὴν πράγματι ταχύτητα καὶ ἐπιτηδειότητα, τὰ ὑποδηματά μου, ἤρχισε νὰ παρασκευάζῃ καὶ τὸ πρόγευμά του, Ἔστρωσε ἕνα μικρὸ τραπέζι καὶ ἐτοποθέτησε ἐπάνω γάλα καὶ καφφέ, φρυγανιὲς βουτυρωμένες, αὐγά. καὶ μαρμελάδαν πορτοκάλι. Χωρὶς νὰ μὲ προσκαλέσῃ νὰ τὸν βοηθήσω. τὰ ἔφαγε ὅλα μὲ θαυμαστὴν ὀρεξιν.

Ἐπειδὴ εἶχα μίαν ὑπόθεσιν νὰ τελειώσω ἠναγκάσθην νὰ τὸν ἀφήσω μόνον εἰς τὸ σπῆτι, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσα τὰς ὁδηγίας μου διὰ τὸ γεῦμα.. Μετὰ μίαν ὥραν εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἐξώστην ἑνὸς ξενοδοχείου εἶδον τοὺς θαυμῶνας νὰ στρέφωνται ἐν σώματι πρὸς τὸν δρόμον, ἐκφράζοντες παντοιο τρόπος τὴν ἔλαρότητα, ἡ ὁποία τοὺς κατέλαβεν, ἐπὶ τῇ θέᾳ ἑνὸς περιέργου ποδηλάτου. Ὁ ποδηλάτης αὐτὸς δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν νέον μου ὑπηρέτην. Ἔτρεχε μὲ ἰλιγγώδη ταχύτητα, ὥστε ἐθεώρησα περιττὸν νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν καταφθάσω.

Σᾶς προσθέτω ὅμως, ἐὰν τοῦτο σᾶς ἐνδιαφέρει, ὅτι μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ ὡραῖον μου ποδήλατον ἐγίνετο τρίμματα ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἑνὸς κάρου. ἐνῷ ὁ Τζόκο, ἅμα τῇ συγκρούσει, μὲ τὴν μοναδικὴν εὐκαιρίαν τοῦ γένους του, εὑρέθη δι' ἑνὸς ἅλματος καθισμένος ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ἵππου. Περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ ἵππος, ἀφηνιάσας, παρέδωσεν ἀκάθεκτος τὸ κάρον ἀνὰ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ ὅτι ἐπλήρωσα διὰ τὸ ἀνδραγάθημα αὐτὸ τοῦ πιθήκου μου ποσόν, ἴσον μὲ τὰς προσόδους μου μιᾶς ἐξαμηνίας.

Κατάςληκτος πρὸ τοῦ θεάματος ἐπέστρεψα πρὸ τοῦ γεύματος εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ εὗρον τὸν Τζόκο νὰ μὲ ἀναμένῃ ἀταράχος καὶ καπνίζων ἐν ἀπὸ τὰ ἀκριβότερα ποῦρα μου. Ἡ ἔκφρασίς του τίποτε δὲν ἐδείκνυε τὸ ἀσύνηθες· οὔτε ἴχνος φόβου διὰ τὰς συνεπείας τοῦ τολμήματός του, οὔτε μεταμέλεια.

Εἰς μάτην προσεπάθησα νὰ τὸν κάμω νὰ αἰσθανθῇ τὸ σφάλμα του· τὸ ζῶον— εἰς τὸν θυμόν μου μετεχειρίσθην καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν, ἡ ὁποία ἐδῶ εἶναι κυριολεξία—ἤκουε τὰς ἐπιπλήξεις μου μὲ τὴν ἰδίαν ἀπάθειαν.

Ἀλλὰ ὅπως συχνὰ συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, φαίνεται ὅτι ὁ πτωχὸς Τζόκο, ὑπὸ τὴν προσποιητὴν αὐτὴν ἀδιαφορ ἀν, ἔκρυπτε τὰ θλιβερὰ συναισθήματα καὶ τὴν μεταμέλειαν τῆς ψυχῆς του. Διότι ὅταν τὸν ἄφησα διὰ μίαν στιγμὴν, τὸν ἀντελήφθην ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν ν' ἀναστενάζῃ βαθειὰ καὶ νὰ διευθύνεται κατόπιν πρὸς τὸν μπουφέ. Ἤρπασε μὲ θυμὸν μίαν φιάλην παλαιοῦ Σκωτικοῦ οὐΐσκυ, ποῦ εἶχον ἐκεῖ διὰ τὰς ὀπανίας περιστάσεις καὶ ἔπιε σχεδὸν ὅλον τὸ περιεχόμενόν της! Ὁ δυστυχὴς ἔπινε διὰ νὰ λησμονήσῃ.

Τί θὰ ἐκάματε εἰς τὴν θέσιν μου; Ἀντὶ νὰ συνεχίσω τὸν ἀνόμοιον ἀγῶνα μαζῆ του, ἐποτίμησα νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου δεήθθα μίαν ὁλόκληρον ὥραν, ἀκούων ἀκίνητος τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἔκαμε ὁ Τζόκο εἰς τὰ λοιπὰ δωμάτια τῆς κατοικίας μου. Οὐδέποτε εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν καὶ οἱ παλαιότεροι ἀκόμη ἐνεθυμήθησαν τόσην ταραχήν. Ὁ πίθηκος ἐξεδήλωνε μὲ τὰ παραστατικότερα μέσα τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεώς του σπάζον τὰ πάντα.

Ἔξαφνα ἡσυχία ἀποροδόκητος, ἀπεκαταστάθη. Ἐκύτταξα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ εἶδα περιεργότατον θέαμα:

Ὁ Τζόκο φορῶν στολὴν ἀστυφύλακος χωρὶς παντελόνι καὶ ὑποδήματα ἐκάθητο ἐπὶ χαμηλοῦ καθίσματος, τοποθετημένου ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Δὲν ὑπῆρχε εἰς τὴν ἰματιοθήκην μου καμμία στολὴν τοιαύτη καὶ διὰ τοῦτο κακαὶ ἰδέαι μοῦ ἐγεννήθησαν εἰς τὸν νοῦν. Μήπως, ἐπάνω εἰς τὸν θυμόν του, εἶχε συλλάβῃ κανένα φρουρὸν τῆς τάξεως καὶ τοῦ ἀφήρεσε τὴν στολήν; Μήπως τὸν ἔπιεξε;

Πράγματι, μετὰ πάροδον ὀλίγων στιγμῶν, θόρυβος εἰς τὴν κλίμακα μὲ εἰδοποίησε ὅτι ἄνθρωποι ἀνέβαινον. Πρὶν προφθάσω ν' ἀνοίξῳ τὴν θύραν, εἰς πυροβολισμὸς ἀντήχησε. τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ὁ δοῦπος πίπτοντος σώματος. Ἤνοιξα καὶ εἶδα τὸν Τζόκο ἐξαπλωμένον ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ βαρύτης τῶν παράπτωμάτων του, τὸ θέαμα μὲ συνεκίνησε κατάκαρδα.

Ἀλλὰ ἡσυχάσετε... Ὁ πίθηκός μου ἀστειεύετο. Εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, ὅπου εἶχε ὑπηρετήσῃ κάποτε, ἔμαθε νὰ ὑποκρίνεται τὸν πεθαμένον. Μετ' ὀλίγον ἐσηκώθη καὶ ἐξεδύθη τὴν στολὴν τοῦ ἀστυφύλακος, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸ γελέκον καὶ χωρὶς κράνος, ἦτο μαζὶ μὲ τοὺς εἰσελέσαντας.

Ἀπαυδήσας ἀπὸ τὰ συμβάτα αὐτά, ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ ξεφορτωθῶ αὐθωρεὶ τὸν πρωτότυπον αὐτὸν ὑπηρέτην καὶ τὸ κατόρθωσα τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀστυνομικῶν.

Βραδύτερον ἐπληροφορήθην ὅτι ὁ Τζόκο προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς μαραγκοῦ, ὅπου δὲν ἤργησε νὰ μάθῃ τὴν τέχνην. Τὸν εἶδα μάλιστα κάποτε νὰ ἐργάζεται ἐπάνω εἰς μίαν σκαλωσιάν. Ὅταν μὲ ἀντελήφθη ἔστρεψε ἀλλοῦ τὸ προσωπόν του.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι οὔτε οἱ πίθηκοὶ ἀκόμη δὲν θὰ ἀρκέσουν νὰ λύσουν τὸ αἰώνιον ζήτημα τῆς ὑπηρεσίας, προσέθεσεν ὁ κ. Μὰκ-Δόναλ, τελειώνων τὴν ἀληθεστάτην αὐτὴν ἐφήγησίν του. ΜΑΡΙΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Μαρ. Σιγάλαν, συνδρομή σας ἐλήφθη. A. Cambiotis, Ἐνεγράφατε. G. Vlachakis, συνδρομὴ ἐλήφθη. ***Χ. Χαραλαμπόπουλον***, ἐχρεώθητε δρχ ὀκτώ. ***Μαρίαν Ζαραφωνίτσον***, ἐνεγράφητε. ***Δ. Στυμφαλιδόην***, πολὺ ἐπιθυμούσαμε νὰ σᾶς διωρίσωμεν ἀντιπρόσωπόν μας, φθάνει νο ἐγνωρίζσμεν ὅτι μπορεῖτε πράγματι νὰ ἐργασθῆτε ἀποτελεσματικά. Σᾶς γράφομε ταχυδρομικῶς. ***Παν. Γιαννούσην***, Ν. Φάληρον, ***Ἄθω Σύμπαν***, ***Δ. Κουτροῦτσον***, ἐφημεριδοπώλην, ***Ζοῦντεξ***, δηλώσεις σας περὶ Πολιτικοῦ γάμου εἰς τὸ προσεχές.

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κάθε ἐγκρισις δραχ. 4

Ἐγκρίνονται : Συρκούφ, Ἀρτανιὰν, Νίκη Turlututu.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 Λεπτὰ ἡ λέξις

Κορίτσια και κυρίες, θὰ πᾶτε φέτος στὰ λουτρὰ Αἰδηψοῦ ἢ Σμοκόβου; Θέλετε κεῖ πέρα ὡμορφη συντροφιά. Γράψατε: Μῖνον Ἀντωνούλην, Καρδίτσαν.

Νέος συμπαθής, ἀρκετὰ εὔπορος μορφωμένος, καλῆς οἰκογενείας, μὲ μιὰ καλὴ ψυχή, ζητεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ ὡμορφη καὶ νέα γήραν τῶν ἄνω προσόντων. Σκοπὸς φιλία, ἔρως διασκέδασις. Δὲν ἀποκλείεται καὶ δεσποινίς, μὲ τὰ ἄνω προσόντα Γράψατε : K. K., Poste restante, Ἐνταῦθα.

— Ἀνησυχῶ διατι δεν γραψετε; Ἐλλαβατε επιστολὴν Ρ. τ; Ρ. Κανδιάνος

— Κορίτσια, μία ὕπαρξις ποῦ κατεδικάσθη ἀπ' τὴ μοῖρα της νὰ ζῇ μέσα στῆς λαμαρίνες, ζητεῖ γιὰ παρηγοριὰ ἀλληλογραφία: Γραψατε Τάκην Οἰκονομίδην, Ραδιοτηλεγραφητὴν, Θωρηκτὸν Κιλκίς, Πειραιᾶ.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ Κυρίας Καὶ Δεσποινίδας. Σκοπὸς ἔρως. I. K. Posts restante Χαλάνδριον.

— Νέος ζητεῖ ἄλληλογραφίαν μὲ μορφωμένα κορίτσια, σκοπος ἀγνὴ φιλία. Γράψατε Γεώργιον Μαυρίκιον, Ρ. τ. Ἀθήνας.

— Νέος, ὁπωσδήποτε μορφωμένος, ἐπιθυμεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένα κορίτσια. Σκοπὸς φιλικός. Γράψατε: Στέλιον Δροσόλουστον, Κρυταβουλίδου 8, Ἡράκλειον Κρήτης.

— Σοβαρὸς νέος, μόλις 20 Μαΐων, ἀλληλογραφεῖ μὲ δίδας 18—22 ἐτῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς τον. Γράψατε: Πλούταρχον Βασιλείου, p. r., Κιάτον Κορινθίας.

— ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΝΩΣΙΣ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς.

— Ὠχρόλευκην, ἀγαπημένη μου τὶ ἔγινες; Γιατὶ αὐτὴ ἡ σιωπὴ σου; Καὶ ὕστερα παραπονεῖσε ἐναντίον μου. Ἔχω ἄδικο τώρα νὰ σὲ μαλώσω; Ἔστειλα φωτογραφιούλα. Μὲ ἀγάπη. Βασίλης.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ κατατρεγμένας ἀπὸ τὴν τύχην ὑπάρξεις δι' σὐγενῆ σκοπὸν. Γράψατε : Ἀλκιβ. Παπαψηλόν, Poste-Restante Πειραιᾶ.

—Νέος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας 16—18 ἐτῶν ποῦ ἔχουν αἰθέρισς ψυχὲς καὶ μὲ καρδιὲς πονεμένες. Σκοπὸς ἱερός. Προτιμῶνται Καλαμῶν, Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης. Γράψατε : Ἡρόδοτον Μαυρίκιον P.R. Καλάμας.

— Νέος, φοιτητὴς Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Michigan ζητεῖ ἀλληλογραφίαν ἑλληνιστὶ ἢ ἀγγλιστὶ μετὰ δεσποινίδων μορφωμένων καὶ καλῶν οἰκογενειῶν. Γράψατε : Mr. Thomas Johnsou 113 n. Main st. Ann Arbor, Mich u. s. a.

— Νέος, φοιτητὴς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Πανεπιστημίου Michigan, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν ἑλληνιστὶ, ἀγγλιστὶ ἢ γερμανιστὶ μετὰ μορφωμένων καὶ εὐπόρων νεαρῶν χηρῶν.

Ἀποκλείονται αἱ Κορίνθου, Χίου, Σάμου καὶ Τρικκάλων. Σκοπός: Γάμος. Γράψατε: Mr. Irving Hairchllel 110 West Huron st, Ann. Arbor, Mich u. s. a.

ΣΤΗΛΗ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

ΠΟΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Τρέμει τὸ χέρι μου σὰν πιάνω πέννα,
πατάει ἡ σκέψις μου στὸν οὐρανό,
χίνουν τὰ ματια μου δάκρυα θλιμμένα
καὶ λιώ μέσα μου δὲν εἶμ' ἐγώ....
Ρίχνω τὸ βλέμμα μου μεσ' ἀπ' τὸ τζάμι,
τὰ σύννεφα τρέχουν ἐδῶ καὶ κεῖ
σειεται στὸν ἄνεμο ἕνα καλάμι,
μαυρίζ' ἡ γῆ!
Ἀκούω στὴ θάλασσα τὴ τρικυμία!...
Ἄχ, φύσ' ἄχαρη, τὶ σὲ λείπει;
Κανεὶς δὲν ἀκούγεται, φωνὴ καμμία,
μονάχα ὁ πόνος μου μουγκρίζει μιλεῖ:
Κι' ἂν μ' ἀλησμόνησες πετᾶ ἡ σκέψι,
κι' ἂν μ' ἀλησμόνησες φρίκη σκληρά
κι' ἂν ἄλλος ἔπειτα.... σ' ἔχει πλανέψει,
Νᾶσαι καλα!
Στὸν κόσμο πῶς βρέθηκ' ἀκόμα δὲν ξέρω
κι' οὔτ' ζῆτησα νὰ μάθω γι' αὐτό.
Γιατὶ γεννήθηκα; —Νὰ ὑποφέρω
ν' ἀναστενάξω καὶ νὰ πονῶ.
Τρέμει τὸ χέρι μου σὰν πιάνω πέννα,
δακρύζω ἀθελα σὰν τραγουδῶ.
Φεύγει ἡ σκέψις μου.. ψάχνει γιὰ σένα,
Δὲν εἶμ' ἐδῶ!

Ἐπαμ. Ἀνδ. Τσασύσης

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ

Ἀφιεροῦται στὴν δίδα Δήμητρα Μ. *Ἀθῆναι*

Ἐσὺ ἤσουνα ποὺ μοῦλεγες, μικρό μου
κ.ι χρυσό μου, «ἐσ' εἶσαι ἡ ἀναπνοή,
ἐσ' εἶσαι τὸ φῶς μου » ;
Ἐσὺ εἶσαι ποὺ μοῦλεγες «καλλίτερα
στὴ γῆ καὶ μέσ' στὸ μαῦρο χῶμα
παρὰ νὰ μὴ σὲ δῶ μιὰ μέρα μιὰ ὥρα » ;
Κ' ἐσὺ εἶσαι ποὺ μοῦ λές «δρὲ μόρτη,
ἀλανιάρη δὲν θέλω ἐγὼ τὸν ἄνδρα μου
νὰ τόνε λένε Γιάννη » .

Ἰωάν. Π. Ἀδαμαντίδης

ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ

Ἀφιεροῦται στὴ δισα Δήμητρα Μ., *Ἀθῆναι*

Ξενιτευμένος κι' ὀρφανὸς τί ἦταν
νὰ σ' ἀντικρύσω
καὶ μὲ τὴν πρώτη σου ματιὰ
εὐθὺς νὰ σ' ἀγαπήσω.
Μὴ ξεύροντας ὁ δυστυχὴς μ' αὐτὴ σου τὴ ματιὰ
θὰ μ' ἄναβες φλόγα στὴν καρδιὰ
ποὺ δὲν σβύνεται πειὰ
καὶ θὰ μ' ὁδηγοῦσε στὸν τάφο μιὰ φορά.
Κ' ἐσύ, ἀντὶ νὰ λυπηθῇς γι' αὐτὴ
τὴν δυστυχία κι' ἀντὶ νὰ σβύσῃς τὴ φωτιὰ
ποὺ μ' ἔκαψε τὰ στήθη
κι' ἀντὶ νὰ χύσῃς βάλσαμο
στὴν τόση τὴν πληγή μου,
ἔρριξες ζηλητήριο
κι' ἔκοψες τὴν πνοή μου.

Ἰωάννης Π. Ἀδαμαντίδης

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ Κου ΒΑΖΟΥ

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

Ὁ κ. Βάζος πέρνει τὴ γυναῖκα καὶ πηγαίνουν στὸν Κινηματογράφον.

— Τί θέσι θέλετε; τὸν ἐρωτᾷ ἡ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων δεσποινίς. Μήπως θέλετε θεωρεῖον;

—"Ωχ, ὤχ, φωνάζει ὁ κ. Βάζος. Τί ἐκάνατε δεσποινίς;

—Τί ἔκανα;

— Ἐκάνατε καλυμπουράκι. Εἴπατε *θεωρεῖον* δηλαδὴ θεω-*ρίον*, *ρίον*, Ρίον καὶ Ἀντίριον δηλαδή

— Ἄσε τὰ λόγια καὶ πᾶμε μέσα ἐδῶ, τοῦ λέγει ἡ σύζυγός του Ἀρχίζει ἡ ταινία.

—Παναγία μου, ἀνακράζει ὁ κ. Βάζος, τὸ κατάφερες πάλι, γυναῖκα. Μωρέ, πῶς ἔρχονται μονάχα τους τὸ ἕνα ἀπάνω στ' ἄλλο. Ὅποιος σ' ἀκούσῃ μονομιᾶς θὰ καταλάβῃ ὅτι εἶσαι γυναῖκα μου.

—Τί εἶναι; ἐρωτᾷ ἀποροῦσα ἡ κ. Βάζου.

—Εἶπες *ταινία*, δηλαδὴ ἔχω ταινία, ταινία, δηλαδὴ τρώω πολύ.

—Ἔ, μὰ ἐσὺ δὲν τρώγεσαι, λέγει ἐν ἀγανακτήσῃ ἡ κ. Βάζου.

—Ἄλλο πάλι. Δὲν τρώγεσαι. Μὰ τί ὡραῖα ποὺ μοῦ χονται τὰ ἄτιμα.

Ὁ κ. Σφιρντιλώνης

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ "ΣΦΑΙΡΑν,"
Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

— — : — — ο — Ἀ ε — — η

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρὶ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ Πασχαλινὸν φύλλον τῆς «Σφαίρας».

Οἱ ἐσωκλείοντες περισσότερα μονόδροχμα λαμβάνουν περισσοτέρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρῶτον.— "Ενα ὡρολογάκι «Μπροσελέ».
Δεύτερον.— "Ενα σεφρίτσιο μανικιούρ.
Τρίτον.— Μία τσάντα τῆς μόδας.
Τέταρτον.— "Ενα κουτὶ πούδρα.
Πέμπτον,— Μία φιάλη ἀρώματος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρῶτον.— "Ενα μπαστούνι.
Δεύτερον.— Μία γραβάτα.
Τρίτον.— "Ενα κουτὶ ποῦρα «Εὔδες»
Τέταρτον.— Μία πίπα.
Πέμπτον.— "Ενας τόμος «Σφαίρας»

Τ' ἀποτελέσματα τῶν παρελθόντων διαγωνισμῶν εἰς τὸ προσεχές.

ΔΙΣ ΝΟΡΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς τὰ κάτωθι βιβλία καὶ μυθιστορήματα :

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

2ου, 3ου, 4ου, 5ου καὶ 6ου ἔτους ἕκαστ. Δρ. 70

ΕΡΓΑ Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ἡρὼ καὶ Λέανδρος	ἕκαστον	Δρ. 12
Ἰουδὴθ	»	» 12
Ἕνα φιλὶ στὸ σκοτάδι	»	» 20
Ἄσμα ᾀσμάτων	»	» 20

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Γέμμα	»	» 2
Ἀγκαθάγγελος	»	» 2
Φιλολογικὸν ἡμερολόγιον	»	» 5
Ὁ γάμος τῆς Γρηᾶς, Παντόφλας } κωμῳδίαι	»	» 2

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ ΜΕ ΤΗ ΡΟΖΙΤΑ

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ρὲ Βλάμη. Σὲ μιὰ ὥρα πρέπει νὰ γίνῃ ὁ γάμος σου.

— Εἶν' ἐπεῖγο δηλαδής ;

— Κατεπεῖγο, ἀδρεφέ μου.

— Σακκουλεύουμαι ἄγαρμπα, ρὲ Νώντα. Τι ἐδιαφέρο ἔχεις ἐλόγου σου νὰ πάρω ἐγώ τὴ Ροζίτα ;

—Λέγε ναὶ καὶ μὴ μιλᾷς. Ἡ Ροζίτα εἶναι σύφωνη;

— Σύμφωνος εἶμαι, δὸν Νωντα.

— Καὶ ποῦ θὰ γίνῃ ὁ γάμος, ρὲ κύριε ;

—Στὴν ἁγία Βαρβάρα.

— Κι' ἀπέ ;

—Κι' ἀπὲ τί ;

—Ποῦ θὰ πᾶμε ὕστερης μὲ τὴ Ροζίτα γιὰ νὰ περάσουμε τὸ μῆνα τοῦ πετιμεζοῦ;

—Τὸ παπάκι μᾶς παριστάνεις, ρὲ Βλάμη;

— Τὸ ὁποῖο ;

— Τὸ ὁποῖο βάνεις μὲ τὸ νοῦ σου ὅτι θὰ σ' ἀφήκω ἐγὼ ν' ἀπαλλοτριώσῃς τὴ Ροζίτα;

— Συμπλοκὴ μοῦ μυρίζεται, ἀδρεφάκι. Ξηγήσου τὸ λοιπὸς ἀβέρτα. Μ' ἔβγαλες ἀπὸ τὴ φυλακὴ γιὰ νὰ μὲ κοροδέψῃς ρὲ λαοπλάνε. Ξηγήσου εἶπα

— Δὲν εἶπες ὅτι θέλανε νὰ σὲ πεθάνουνε μέσ' στὴ φυλακή ;

— Ναί.

— Νὰ σὲ φαρμακώσουνε δηλαδὴς μὲ ποντικοφάρμακο ;

— Ναί, εἶπα

— Κ' ἐδῶ μοῦκανες αἰτησί νὰ μὴ σοῦ δώκουνε ποντικοφάρμακο, ἀλλὰ νὰ σὲ κάψουνε μὲ πετρέλαιο ;

— Τράβα ἐμπρὸς τὸ λοιπόν.

— Κ' ἐγὼ σοῦπα ὅτι θὰ γίνῃ ἡ χάρι σου αὐτή.

— Ἄλλο ;

— Ἄλλο εἶναι πὼς γιὰ τὴ χάρι αὐτὴ ποὺ θὰ σοῦ κάνω σὲ ὑποχρεώνω νὰ πάρῃς τὴ Ροζίτα.

— Εἶπα θὰν τὴ πάρω.

— Θὰν τὴν πάρῃς, ἀλλὰ μὲ ἐπιστροφή, ἀδρεφάκι.

— Γυναῖκα ἀλερετούρ, δηλαδής.

— Ἀκριβῶς.

— Ἔ, ρὲ Παναγίτσα μου, πὼς βγαίνουν ἀλήθεια ὅσα νομίζεις παραμύθια. Ρὲ, τῶξερα ἐγὼ πὼς ἅμα συναντηθῶ μαζῆ σου θὰ γίνῃ κίνημα, ἀδρεφέ μου. Μετάφρασε γλήγορα τὸ λοιπός.

— Τί νὰ μεταφράσω ;

— Ἐξηγήσου δηλαδὴ φαρδύτερα.

— Τί νὰ ξηγηθῶ; Θὰ στεφανωθῆς τὴ Ροζίτα, θὰ τὴν κρατήσῃς μιὰ βραδειὰ κι' ἀπὲ θὰ τὴν παραλάβω ἐγω

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : *Τὸ τέλος.*

ΓΛΕΝΤΙ ΜΕ ΚΟΡΙΤΣΙ

Μὸν φιλτὰτ Γεωργὰκ,

Σὲ σουῖ ὑπογρεωμένν.ὲ τ' εκρὶρ σὲ κὲ ζὲ φαὶ λὸ περασμὲν νύχτ

Σετὲ λὰ παραμονὴ ντὲ λα πρωτομαγιὰ μουὰ ἑ μὸν ἐρωμέν, ἓν ἐξόχ κοματάκ, ἐξεδραμὰμ ὁ βιὲ Φαληρακ ἑκαθησὰμ ντάν ἓν ἰδιαιτὲρ δωματιάκ.

Κόμ φαγακ νου ἀβιὸν ντὲ κοτελὲτ ντὲ κρεατὰκ ἀβὲκ πατατὰκ μποκοὺ μποκοὺ ντὲ κρασὰκ ἒ κὸμ φρουὶτ λὲ φιλάκ.

Λὲ κεφακ να πὰ ταρντὲ ντὲ βενίρ ἐμον ἐρωμέν μὲ ντί :—Ὁ μὸν Γιαννὰκ, ξὲ τὲ λατρέβ.

—Ἐ μουὰ ὠσὶ, μὸν ἀγὰπ, λουὶ ἔζ ντι.

Μὶλ φίλακ πὸὺρ μὸν ἀμοιβήκ.

Μὰ σκὲψ ἐτὲ τρὲ σκοτεὶν παρ λε κρασὰκ μὲ ὅσι λὰ καμαρὰκ ἐτὲ σκοτεὶν ἑ ζὲ νὲ σὲ πὰ ντὲ κὲλ τρὸπ μὸν ἀγὰπ ἑ μουὰ βρεθικὰμ ὁ καναπεδὰκ σὺ ἀβὲκ λὲ φιλακ ζὲ νὲ πὲ πὰ ντὶρ σὲ κε νοῦ ἀβὸν φαύ...

Ἀπρ λὲζ ἀπαραιτὴτ νοῦ ἀριβικρὰ μὰ λὰ πρωτευούσ οὺ ἐν ἀλανὰκ ντὶ ἀ μὸν ἐρωμέν.

Ντὲ φιλὰκ Ἀριστεὶντ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Καραγκιόζης.— Τότε ἐσὺ θὰ εἶσαι ὑπεύθυνος, ἂν ὁ κόσμος μείνῃ στραβὸς ποὺ δὲν θὰ βγῇ το φύλλο μου.

Τυπογράφος. — Ἄντε στὸ καλό, χριστιανε μου.

Καραγκιόζης.— Δόμου ἕνα τάλλαρο γιὰ νὰ φύγω. Ἀλλοιῶς δὲν τὸ κουνάω ροῦπι ἀπὸ δῶ πέρα.

Ὁ Καραγκιόζης φεύγων ἀπὸ το τυπογραφεῖον καὶ μὴ ἔχων πλέον ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι, πηγαίνει εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παρουσάζεται στὸ διευθυντὴ τῶν φυλακῶν.

Καραγκιόζης.— Καλημέρα σας, κύριε. Τί χαμπάρια; ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν.—Καλά. Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου ;

Καραγκιόζης.— Εἶμαι κάποιος κακοῖργος καὶ ἦλθα νὰ μὲ βάνετε φυλακή.

Ὁ Διευθυντής.— Καὶ τὶ κακούργημα ἔκανες ; Σκότωσες κανένα ;

Καραγκιόζης.— Τὶ λές, ἀδερφέ ; Νὰ σκοτώσω ; Ἀμὴ σήμερα ἡ σφαῖρες ἔχουν ἕνα τάλλαρο ἡ μία. Ἂν ἤθελα νὰ σκοτώσω σκότωνα τὸν ἑαυτό μου, ὄχι νὰ ξοδέψω λεφτὰ γιὰ τὸν ξένο κοσμο.

Ὁ Διευθυντής.— Ἔκλεψες λοιπὸν κανένα;

Καραγκιόζης. – Α, κύριε. Ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος. Δὲν θέλω νὰ μοῦ λέτε τέτοια πράματα γιατὶ μοῦ χαλᾶτε τ' ἄχρηστά μου ἤθη.

Ὁ Διευθυντής. – Ἀπάτησες τότε καμμιὰ γυναῖκα ;

Καραγκιόζης.— Αὐτὸ μάλιστα. Γυναῖκες ἔχω πατήσει πυλλὲς, μάλιστα στῆς κηδεῖες, γιατὶ βγιαζουμε να φτάσῳ στὴν καρότσα ποὺ κοιθεται ἐκεῖνος ὁ μαγκούφης ποὺ βαστάει τὰ παξιμάδια.

Ὁ Διευθυντής.— Ἐπὶ τέλους θὰ μοῦ πῆς ποιὸ εἶναι τὸ κακούργημά σου ;

Καραγκιόζης—. Τὸ κακούργημά μου εἶναι ὅτι ἔβγαλα ἐφημερίδα,

Ὁ Διευθυντής—. Ὥστε λοιπὸν εἶσαι δημοσιογράφος ;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα. Βγάζω τὸ «Καρβέλι» ἀλλὰ δὲν βγάζω τὸ.., ψωμί μου.

Ὁ Διευθυντής.— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Καραγκιόζης.— Καταλαβαίνω ὁμως ἐγώ.

Ὁ Διευθυντής.– Ξέρεις ;

Καραγκιόζης.— Ξέρω.

Ὁ Διευθυντής.- Τὶ ξέρεις.

Καραγκιόζης.— Ξέρω γώ.

Ὁ Διευθυντής.— Λοιπὸν μάθε ὅτι ἐδὼ μέσα ἐφυλακίσθησαν πρὸ ὀλίγου ἄλλοι δύο δημοσιογράφοι.

Καραγκιόζης. - Ὁ Μαυράκης καὶ ὁ Ἀπελπίδης ; Μὴν τοὺς πιστεύεις, ἀφεντικό. Αὐτοὶ μπῆκαν ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε, γιατὶ ἔξω ξενυχτάγανε. Τὸ Μαυράκη μάλιστα τὸν πειράζανε καὶ τὰ φῶτα. Ἐδῶ μέσα ὁ λύχνος καὶ τὰ κεριὰ τὸν εὐχαριστοῦνε. Ἀδιάφορο ἂν εἶναι ἄσπρα, ἢ γαλάζια ἢ κεριὰ τοῦ ἐπιταφίου ἢ κεριὰ δεκάρικα.

Ὁ Διευθυντὴς.— Ὄχι. Οἱ δυὸ δημοσιογράφοι ποὺ εἶναι ἐδῶ μέσα δὲν ὀνομάζονται ἔτσι.

Καραγκιόζης.— Ἀλλὰ ;

Ὁ Διευθυντὴς.— Ὁ ἕνας ὀνομάζεται Κολητῆρι καὶ ὁ ἄλλος Μπαρμπαγιῶργος.

Καραγκιόζης.— Καὶ γιατὶ τοὺς πιάσανε ;

Ὁ Διευθυντὴς.— Γιατὶ κλέψανε τὰ λάστιχα ἑνὸς αὐτοκινήτου καὶ τὰ φάγανε.

Καραγκιόζης.— Φάγανε τὰ λάστιχα ;

Ὁ Διευθυντὴς.— Μάλιστα.

Καραγκιόζης.— Ἀμ βέβαια. ἅμα τύχῃ νὰ τοὺς ἔχουνε τραπέζι δὲν μὲ προσκαλᾶνε ἐμένα.

Ὁ Διευθυντὴς.— Τοὺς γνωρίζεις ἐσὺ αὐτοὺς ;

Καραγκιόζης.— Ἀμπὰ. Στὸ χορὸ τῶν Συντακτῶν τοὺς ἐγρώρισα καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ μέσα στὸ γραφεῖο τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Ὁ Διευθυντὴς.— Ὥστε εἶχες πάει καὶ στὴ συνεδρίασι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Ὁ Διευθυντὴς.— Θὰ ἤσουν, βέβαια, ἀπεσταλμένος κάποιας ἐφημερίδος

Καραγκιόζης.— Ὄχι. Ἐμάζευα τ' ἀποτσίγαρα.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ συνέχεια)

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Ἴδατε λοιπὸν ὁ ἐρίφιος,
ἤγουν ὁ μὴν Ἀπρίλιος,
πράχτας δρυμέαν παγτῶν,
μᾶς ἐνέμβαλσεν τούμπαλιν ἐντὸς τῶν κουκῶν,
τὸ ὁποῖον
μᾶς μετέβαλεν τὸν Ἀνανίαν ἐκ τὸ κρῦον,
Νῦν γοῦν εὐσπλαχνισθεὶς καμὲ τὸν φουκαρᾶν, λιακᾶν ποιήσας λαυπρὰν,
τὸ ὁποῖον
θὰ ὑπαγαίνω περίπατον μὲ τὸν ἐμὸν θεῖον.
Κάθάπερ γὰρ ὁ μὴν ἀπτὸς ἐσθὶν
ὁ φλογοδέστερος τοῦ ἐρώτου ὁ πυρὴν,
ὅσθις ἀφικνεῖται μ' ἀγάπες κι' ἀγκαλιὲς,
μὲ κούμαρα. μ' ἀρώματα καὶ χελιδονοφωλιὲς,
σπεύδω καγὼ νὰ πήξω
τὴν καλιάν μου,
ἤγουν νὰ λάβω φιλίον ἐπὶ τὴν παρειάν μου,
ἵνα βλεψαμένος τοιουτοθρόπως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
καθόσον ἐγήρασον καὶ ὀδέποτε ἐγεύθην τοιοῦτον φαγίον.
Ὅθεν σθρσβὸς μεταβλήσομαι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραὰμ,
ἤγοην χαιρέτα μου τὸν πλάτανο καὶ τὸν Ἱεροβοὰμ,
τὸ ὁποῖον
ὁ ἀλχηγὸς τῶν βλακενδίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Πιρδίκου μ' π'λὶ μ',

Ἔπιασε πάλι ἡ κάφα, ἔρμου, ὅπ' θὰ γδυθῆς πάλι κι' θὰ βγῆς στ' δρόμου τοίτσιδου, σὰν τὸν γυμνοσάλιαγκουν, μὰ ὅ,τ' κι' ἂν κάν'ς ξέρε του πὼς τὸ π'λὶ ἐπέταξι πειὰ κι' πάει κι' ἀκόμα πάει. Θὰ σ' ἀπαρατίκου ὁριστικῶς κι' ἀμετακλήτους κι' θὰ συνέλθου εἰς νέουν γάμεον πουλιτ'κόν. Μάειδι στέφανα πλέουν, μάειδι κερὰ κι' λιβάνια μάκδι κουφέτα κι' ζαχαρουστράγαλα.

—Μ' ἀγαπᾷς, Κατιρίνα μ' ;

— Σ' ἀγαπῶ.

— Βὰν τ'ν ὑπογραφή σ' κι' πᾶμι προὺς ἀγουρὰν κλίνης

— Σὶ λίγουν κηρὸ πουλὺ μαυρίλα πλάκουσι μαὺρη σὰν καλιακούδα.

— Μ' ἀγαπᾷς Κατερίν' μ' ;

— Ἄκα,

— Ἄντε στ'ν ηὺχή τ' Θιοῦ, κυρία Κατεριὶ.

— Χαῖρε, Μήτρου.

— Χαῖρε.

Ξισχίζ'ς τότις τοῦ συμβόλαιου κι' εἴσκι κὶ' τότε πάλι π'λὶ ἔλεὺτερο θὰ γίνου.

Ὄχι σὰν ἐτώρα ὅπ' μὶ' πιάνει ἀναγούλα ὄντας σὶ γλέπου κὶ μ' τρώει οὺλο μ' τοῦ κουρμὶ ὄντας οἱ θυμᾶμαι. Μὲ γκρινάζ'ς, σὲ γκρινιάζου, μὲ βριζ'ς, σὲ βρίζου, μὲ βαρᾷς γροθιὲς, σὲ βαράου κλωτσὲς, κὶ σὺ κοιμᾶσι στ'ν ἀνατουλὴ κ' γὼ στ' δύσ' κι' ὁμ'ς δὶν μπουρῶ νὰ σὶ ξικουλλήσου ἀπὸ πάνω μ', διαόλου βιζικατόροου. Εἶνι, γλέπ'ς, στὴ μέσ' ὁ χουρὸς τοῦ κυρίου Ἡσαΐα.

Ταῦτα κὶ μένου, γειὰ σ' κι' ἀντίου μ'.

Μήτρους Κουρνόγαλους